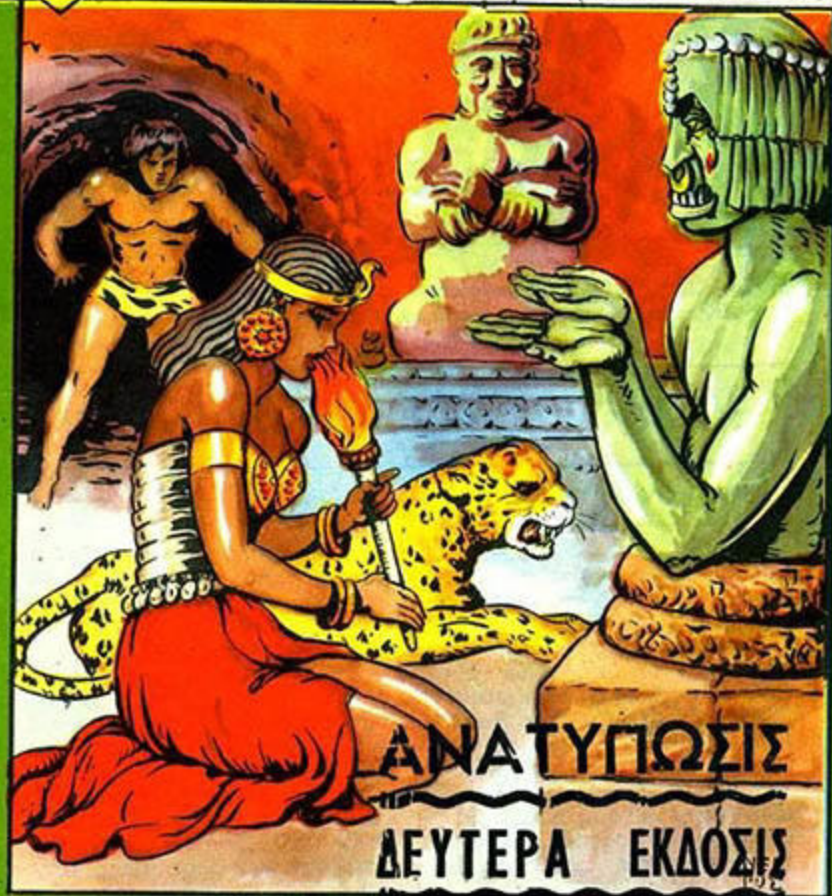

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
16

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Νύχτα, βροχή, κατακλυσμός, κεραυνοί!.. Μιά γορίλλαινα με τὸ γορίλλακι της σκαρφαλώνουν στὰ κλαδιά ἑνὸς γιγαντικίου δέντρου...

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ
ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

“Ένας τρομακτικὸς κεραυνὸς πέφτει στὴν κορφή κάποιου θεάρατου δέντρου πού θρίσκει ἀντίκρου στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας.

Καί ἡ μανιασμένη νεροποντὴ τῆς φοῦερῆς αὐτῆς νύχτας, δυναμώνει ἀκόμα περισσότερο!

.....
Δὲν ἔχει περάσει πολλή ὥρα πού ὁ οὐρανὸς τῆς ἀπείραντης κι ἀγρίας Ζούγκλας ἦταν ἐκκάθαρος καὶ ἀστροστο

λισμένος.

“Ὁμως ξαφνικά μαύρα βαρεῖά σύννεφα ἀρχισαν νὰ κουβαλιῶνται καὶ νὰ φορτώνωνται πάνω του. “Ὡσου, σιγά-σιγά, ὁλόκληρο τὸ στερέωμα γέμισε ἀπὸ δαῦτα, πού ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή χαμήλωναν σὰ νὰ ζητούσαν νὰ σκεπάζουν τίς κορφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων....

“Ὁ ἀέρας μυρίζει νερό! Καὶ μακρινὲς ἀστραπὲς φωτίζουν ἐκτυφλωτικά, κάθε τόσο, τὸ

σκοτεινὸν ὀρίζοντα.

Εἶναι φανερό πιά πῶς ἡ τροπικὴ καταιγίδα ἔρχεται. Πού γρήγορα θὰ ξεσπάσῃ σὲ μπόρα, νεροποντὴ, κεραυνούς καὶ κοσμοχαλασιὰ!

Ἀντίκρου στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ὅπως εἶδαμε, βρίσκειται ἓνα αἰωνόβιο δέντρο.

Καὶ νά: Δυὸ παράξενες οκτιές — μιὰ μεγάλη καὶ μιὰ μικρὴ — προχωροῦν θιαστικά πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἡ πρώτη εἶναι μιὰ γιγαντώσων γοριλλαῖνα. Ἡ δεύτερη, τὸ μικρὸ της ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ: Ἐνα χαριτωμένο στρουμπουλὸ γοριλλάκι μὲ μεγάλο κεφάλι καὶ φουσκωτὴ κοιλιά. Σίγουρα θὰ τῶν ἑταίρη καλὰ ἢ μητέρα του.

Τὰ δυὸ ζῶα φτάνουν μὲ μεγάλες προφυλάξεις στὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου καὶ ὀρχίζονται νὰ σκαρφαλῶνουν ὅσο μποροῦν πρὸ ἀθύρῳθα. Βιάζονται νὰ φτάσουν στὰ ψηλά πυκνὰ κλαδιά. Ἀσφαλῶς θὰ προκαυθάνωνται τὴν καταιγίδα ποὺ θὰ ξεσπάσῃ καὶ ζητᾶνε νὰ προστατευθοῦν σ' οὐτά.

Καὶ τὸ κακό, σιγά-σιγά, ἀρχίζει. Στὴν ἀρχὴ πέφτουν, γιὰ λίγο, ἀραιὲς χοντρές ψιχάλες σάν δάκρυα κροκόδειλου. Ὑστερὰ δυνατὴ βροχὴ καὶ σχεδὸν ἀμέσως μουασμένη τρομακτικὴ νεροποντὴ!

Ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας ἀνοίγει τοὺς καταρράκτες του καὶ χαλασμός κόσμου γίνεται!

Πλημμύρες, ποτάμια, χείμαρροι, λίμνες!... Καὶ τὸ ξε-

ρό διψασμένο χῶμα μουσκεύει βαθειὰ καὶ μαλακώνει σάν τὴ λάσπη. Ἄν φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας, οἱ ρίζες θὰ δυσκολεύονταν πολὺ νὰ κρατήσουν ὀρθὰ τὰ θεόρατα δέντρα!... Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ κοίχωρίς τὴ βοήθεια τοῦ ἀέρου, γέρνουν ἀπ' τὸ βάρος τοῦ καὶ σωριάζονται κάτω σάν θερὰ σκοτωμένα.

Πάνω στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ποὺ ἔξερουμε, ἡ μεγαλόσωμη γοριλλαῖνα σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της τὸ μικρὸ γοριλλάκι. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸ προστατέψῃ ἀπ' τὴ νεροποντὴ τῆς φοβερῆς αὐτῆς νύχτας.

Ὅμως τὸ μικρὸ φαίνεται χοροῦμένο καὶ ἐνθουσιασμένο ἀπ' τὸ κακὸ ποὺ γίνεται γύρω του. Φιλάει καὶ χαιδεύει ἐπίμονα τὴ μητέρα του. Ὡσπου κ' ἐκείνη χάνει κάποτε τὴν ὑπομονὴ της καὶ τοῦ δίνει μιὰ γερὴ κατακεφαλιά!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ ἀμπάρα τῆς ἀντικρυνῆς σπηλιάς τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, ἀνοίγει. Ὁ Ταρζάν κ' ἡ κοντόχοντρη πυγμαία μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι, παρουσιάζονται ἀνήσυχαι στὸ ἀνοιγμά της. Τὰ νερά εἶχαν φτάσει μέσα στὴ σπηλιά καὶ τοὺς ξύπνησαν!

— Θὰ κατέβουν μεγάλα ποτάμια, φωνάζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἐμπρὸς Χουχού: Σκαρφάλωσε γρήγορα στὸ πρὸ κοντινὸ δέντρο.

Κ' οἱ δυὸ μαζὶ σκαρφαλῶνουν ἀμέσως βιαστικοὶ στὸ ἱδιο θεόρατο δέντρο ποὺ ἔχει ζητήσει καταφύγιο καὶ ἡ παράξενη γοριλλαῖνα μὲ τὸ πρὸ πα-

Ἡ παράξενη «γοριλλαινα» κάνει νά χτυπήσῃ μέ τὸ μαχαίρι τῆς τὸν μυστηριώδη Νεζράτ. Ἐκείνος ὅμως προφταίνει καὶ τὴ συγκρατεῖ . . .

ράξενο μικρὸ τῆς . . .

Χωρίς, βέβαια, νά τοὺς ἔχουν ἀντιληφθῇ, σταματᾶνε σ' αὐτὰ κλαδιὰ πού βρίσκονται λίγο πιο κάτω ἀπ' τὰ δυὸ ζῶα.

Τὸ μικρὸ κεφάλτο γοριλλάκι κατσουφιάζει τώρα. Καὶ κυττάζει ἄγρια τὴ μαύρη πυγμαία, λές κ' ἔχει προηγουμένως μαζί τῆς! Ἔτσι πού τὴν κυττάζει, φαίνεται ὡς ἐτοιμο νά χυθῇ καὶ νά ξεριζώσῃ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι τῆς!

Ἐαφνικὰ —ὅπως ἀκούσαμε— ἓνας τρομακτικὸς κεραυνὸς πέφτει στὴν κορφή τοῦ θεόρατου δέντρου πού βρίσκεται ἀντικρυ στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Χουχού ξεφωνίζει τρομαγμένη στὸν Ταρζάν:

—Ἀχ, καλὲ ἀφέντη μου! Θά πεθάνουμε ἀπόψε! Καὶ δὲν μέ νοιάζει τίποτ' ἄλλο παρά πού θά μέ χάσῃ ὁ Ποκοπίκος μου καὶ θά τρελλαθῇ ἀπ' τὸν καὺμό του! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὸ γοριλλάκι, πού βρίσκεται λίγο πάρα πάνω, τὴν ἀκούει καὶ μουρμουρίζει πολὺ σιγὰ:

— Μωρὲ πέθαν' εἰς κ' ἐννοια σου! . . .

Ἡ ΧΑΡΑΔΡΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Μιά μυστηριώδης ἐξαφάνισις ἔχει συμβῇ πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ὁ Γκαοὺρ λείπει ἀπ' τὴ σπηλιά του τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες!

Προχθὲς, τὸ πρῶτ' ἐξήγησε

κακόκεφος και μελαγχολικός.

— Τι έχεις, καλέ μου σύντροφε; τόν ρωτάει ανήσυχη ή πανώρια Έλληνίδα Ταταμπού.

— Έίδα στον ύπνο μου ένα άσχημο όνειρο για τον Ταρζάν, της άποκρίνεται. Θά πεταχτώ μέχρι τη σπηλιά του. Φοβάμαι πως θα του συμβαίνει κανένα κακό. Ίσως να χρειάζεται τη βοήθειά μου.

Ο Ποκοπίκο τόν άκούει και τρίθει χαρούμενος τά χέρια του:

— Μπράβο Γκαουράκο! Νά πäs στο καλό κι από τό πεζοδρόμιο! Για την Ταταμπούκα μη φοβάσαι. Όσο θά λείπης, θά τη φυλάω εγώ. Και θά τη φιλάω «τρεχούμενα» μάλιστα! (*)

Η μελαψή Κόρη ρωτάει τόν Γκαούρ:

— Νάρθω κ' εγώ μαζί σου;

Ο νάνος έπεμβαίνει ανήσυχος:

— Καλέ κάθησε στ' αύγά σου, κοπέλλα μου! Πού νά τρέχης τώρα εκεί κάτω!

Ο Γκαούρ της άποκρίνεται:

— Γιατί νά κουρασθής άδικα, Ταταμπού... Δέν υπάρχει λόγος... Θά γυρίσω γρήγορα. Μείνε εδώ με τόν Ποκοπίκο...

Ο μικροσκοπικός νάνος ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος:

— Νά μου ζήσης Χρυσότομει! Ν' άγιάσει τό στοματάκι σου, άδερφέ μου!

Ο μελαψός γίγαντας κατεβαίνει σέ λίγο τά τρομακτικά βράχια του βουνού του. Και

(*) Διάθασε τό προηγούμενο τεύχος άρ. 15 με τίτλο: «Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ».

παίρνει άργά τό μονοπάτι προς τη δύσι, πού θά τόν βγάλη στη σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Και νά: "Έχει προχωρήσει κοντά στα μέσα του δρόμου όταν δυνατό φτερούγισμα άκούγεται πάνω απ' τό κεφάλι του. Είναι τό αγαπημένο του κοράκι, ο Πικ. Και τό τετραπέρατο μαύρο πουλί άρχίζει νά κράζει παράξενα και γρήγορα σά νά πού μιλάη...

Ο Γκαούρ καταλαβαίνει άμέσως πως κάτι σοβαρό θά συμβαίη και πως κάπου θέλει νά τόν οδηγήση. Και τό ακολουθεί πρόθυμα...

Ο Πικ πηδάει από δέντρο σέ δέντρο ώσπου φτάνει σέ μία βαθειά ξερή χαράδρα. Μονάχα στις νεροποντές κατεβαίνει μεγάλος χείμαρρος απ' αυτήν.

Κάπου στα πλάγια της χαράδρας βρίσκεται ένας μεγάλος πυκνός θάμνος. Τό κοράκι χαμηλώνει και προσγειώνεται μπροστά του, κρίζοντας πάλι με τόν παράξενο τρόπο.

Ο μελαψός γίγαντας άρχίζει νά ψάχνη τόν τεράστιο θάμνο, παίρνοντας όμως και τις απαραίτητες προφυλάξεις. Φαντάζεται πως κάποιο φίλι ή θηριό θά βρίσκεται κρυμμένο εκεί.

Μά δέν βρίσκεται τίποτα τέτοιο. Ανακαλύπτει όμως τό κομψοφλαρισμένο στενό άνοιγμα μιας σπηλιάς. Ο πυκνός θάμνος κατάφερνε νά τό κρύβη άπόλυτα.

Ο Γκαούρ —άδελφιστος όπως πάντα— παίρνει άμέσως την άπόφαισι νά μπη μέσα. Για

νά τὸν φέρῃ ἐκεῖ ὁ Πικ, καὶ θά εἶδε. Κάτι θά ξέρη...

"Ετοι, γονατίζει ἀμέσως κάτω καὶ μπουσουλῶντας περνάει ἀπ' τὸ στενὸ ἀνοιγμα καὶ χώνεται σὰν φίδι στὴ σπηλιά. Ὑστερα σηκώνεται ὀρθὸς καὶ προχωρεῖ σιγά-σιγά στὸ βάθος της, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα. Γιατί τὸ σκοτάδι μέσα στὴν ἀγνωστὴ σπηλιά εἶναι μαύρο καὶ πηχτὸ σὰν τὸ κατράμι!...

Γιὰ ἓνα μικρὸ διάστημα προχωρεῖ ἴσια. Ὑστερα ἓνα ἐμπόδιο τὸν ὑποχρεώνει νὰ στρίψῃ δεξιὰ. "Ὁπου τέλος τὰ πόδια του ἀνακαλύπτουν κάτι χαματένια σκαλοπάτια!

Τὰ κατεβαίνει ἀργὰ καὶ μὲ προσοχὴ ἐνῶ ταυτόχρονα τὰ μετράει:

— "Ενα... δύο... τρία... τέσσερα... πέντε... ἕξη... ἑπτὰ... ὀκτώ... Κα φτάνει στὸ ἑκάτο.

Τὰ σκαλοπάτια ἔχουν τελειώσει πιά. Ψάχνει μὲ τὰ χέρια του στὸ σκοτάδι, ὅπου βρίσκει κάπου μιὰ μεγάλη σιδερένια πόρτα... Τὴ σπρώχνει ἐλαφρὰ κι' αὐτὴ ἀνοίγει ἀμέσως κι' εὐκολα.

Ὁ ἀτρόμητος "Ελληνας Γκαοὺρ δρασκελίζει ἀμέσως τὸ κατόφλι της καὶ βρίσκεται στὴν εἴσοδο ἑνὸς μεγάλου ὑπόγειου ναοῦ. Ὁλόκληρος εἶναι χτισμένος ἀπὸ κατάρμαρο πελεκημένο μάρμαρο. "Ενα βαθὺ πράσινο φῶς ξεχύνεται παντοῦ...

Ὁ ἄσφοδος γίγαντας καὶ πάλι δὲν διστάζει. Προχωρεῖ καὶ μπαίνει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παράξενου ναοῦ. Μά μόλις κάνει μερικὰ βήματα σταματᾷ καὶ

τὸ πρόσωπό του παίρνει ἔκφρασι φρίκης!

Γύρω τοῦ ἀντικρύζει τεράστια χρυσὰ κεφάλια ἀγρίων θεῶν. Ὅλων τὰ πρόσωπα εἶναι ἀπαίσια, τερατόμορφα, τρομακτικά!...

Ὁ Γκαοὺρ νοιώθει παγερὸ ρίγος στὸ κορμί του! Ἡ ἄγρια ἔκφρασι τῶν ματιῶν τους τὸν στενοχωρεῖ. Καὶ κυττάζει μὲ δέος τ' ἀνοιχτά τους στόματα! Λίς κ' εἶναι ὅλα ἔτοιμα νὰ τὸν καταβροχθίσουν!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς μένει στὴ θέσι αὐτὴ ἀκίνητος, μαρμαρωμένος! Ὅμως ξαφνικὰ ἀνὰ λαφρος θόρυβος γυμνῶν ποταμιῶν ποὺ πλησιάζουν ἀκούγεται πίσω του. Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ γυρίσῃ, μιὰ βαθεῖα γυναικεῖα φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά του:

— Διησιχίμμενε ἀνθρώπε!... Τόλμησες λαιπὸν κ' ἐσύ νὰ μολύνῃς μὲ τὰ βρωμερὰ σου πόδια τὸν ἱερὸ τάφο τῶν Νεκρῶν Θεῶν! Λυπᾶμαι τὰ νειάτα σου, μὰ πρέπει νὰ σὲ προειδοποιήσω πὼς ζωντανὸς δὲν μπορεῖς νὰ ξαναθῇς ἀπὸ ἐδῇ μέσα. "Ενας ἀπαίσιος καὶ φρικτὸς θάνατος σὲ περιμένει!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν τρομακτικὸς κρότος ἀντηχεῖ! Ὁλόκληρος ὁ τεράστιος ὑπόγειος ναὸς συνταράζεται σὰν ὑπὸ δυνατὸ σεισμό!

Ἡ μεγάλη σιδερένια πόρτα κλείνει μονάχη της. Κι' ὁ Γκαοὺρ νοιώθει ἀμέσως στὸ λαιμό του δυὸ χέρια, ποὺ τὸν σφίγουν μὲ δύναμι καὶ λύσσα!...

ΔΥΟ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ
ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Καὶ φυσικὰ ὁ μελαφὸς "Ελ:

ληνας γίγαντας δὲν ξαναγύρισε ἀπ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτὶ στὴ σπηλιά του.

Ἄδικα τὸν περιμένει ἡ πανώρια Ταταμποῦ τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες ξάγρυπνη καὶ δοκρυσμένη.

Ἔτσι τώρα ἡ ἀνησυχία της, γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγαπημένου ὄγνου συντρόφου, ἔχει φτάσει στὸ κατακόρυφο! Ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ πὼς μεγάλο κακὸ ἔχει βρῆθ τὸ ἀμοῖρο καλικάρη!...

Ὁ Ποκοπικό, κατασυγκινημένος κι αὐτὸς ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὸ σπαραγμὸ της, προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Δὲν βαρεῖόσαι, κυρά Λουκούμου μου, τῆς λέει. Τὸ πολὺ - πολὺ νὰ σκοτώθηκε! Τιποτα χειρότερο δὲν μπορούσε νὰ πάθῃ! Ἄλλα καὶ νὰ σκοτώθηκε, μὴ σὲ νοιάζει. Ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τίς... ζωντοχῆρες! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ἡ Ταταμποῦ οὔτε τὸν προσέχει, οὔτε τὸν ἀκούει καν. Ὁ νοῦς της φτερουγίζει ἄλλοῦ. Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως γυρίζει ξαφνικά καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Πέσο' μου κ' ἐσὺ τὴν ιδέα σου, Ποκοπικό: "Ὅταν ὁ Γκαοῦρ ἔφυγε, μᾶς εἶπε πὼς θα πάθῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν..."

— Τὸ λοιπόν;

— Μήπως στὸ δρόμο συναντήθηκε μὲ τὸ Ναζράτ, τὸν κακοῦρνο ἀδελφὸ του; Μήπως χτυπήθηκε μαζὶ του; Μήπως ἔπαθε κανένα κακὸ;

Ὁ νᾶνος ξεσπάει:

— Βοε τί Ναζράτ μοῦ κοπάνε καὶ πόσους ἄλλους! Ποῦ βρέθηκε; Ὁ «Μεγαλειότατος» νᾶνος ἀδελφὸς δίδυμος ποῦ νὰ εἶναι ἀλλοῖδιος μ' αὐτόν; Γένοιες

σαχλαμάρες θὰ λέμε τώρα; "Ὅλ' αὐτὰ τὰ σοφίστηκε ὁ Ταρζανάκος γιὰ νὰ θολώσῃ τὰ νερά καὶ νὰ μᾶς ρίχνῃ στὰ χτή οὐτὰ μάτια! Τὸ λοιπὸν κι αὐτὴ τὴ φορά νὰ τὸ ξέρης: "Ἀν ἔχῃ πάθει κακὸ ὁ Γκαοῦρακος, αὐτὸς θάχῃ βάλῃ τὴν οὐρά του. Κι ἂν δὲν πιστεύῃς πᾶμε στὴ σπηλιά του νὰ μάθουμε..."

Ἡ Ταταμποῦ ἀναστενάζει:

— Ἀν μπορούσα νὰ πάω, θὰ εἶχα τρέξῃ ἀπὸ προχθές, λέει στὸ νᾶνο. Μὰ ὁ Γκαοῦρ μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ γυρίζω μονάχη στὴ Ζούγκλα. Φοβάται μὴ...

— Ὁ «Μαντράχαλος» δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό. Ἐξω φοβάται νὰ γυρίσῃ, ὅμως ἐδῶ σὲ παρατάει μονάχη μ' ἑναν... Ἄντρακλα σαν κ' ἐλόγου μου!

Καὶ ἐπιμένει:

— Ἐγὼ λέω νὰ πᾶμε... Νύχτα εἶναι. Ποῖος θὰ μᾶς δῇ;

— Κάποιος ἰθαγενὴς μπορεῖ νὰ μὲ δῇ... Κάποιος νὰ μὲ ἀγνωρίσῃ...

— Τότες, τὸ λοιπὸν, νὰ κάνομε κάτι ἄλλο, τῆς λέει ὁ νᾶνος.

— Τί;

— Νὰ ντυθοῦμε... μασκαράδες!

Ἡ πανώρια Κόρη δὲν γελᾷ. Βρίσκει πολὺ ἔξυπνη τὴν ιδέα τοῦ Ποκοπικού.

— Καὶ τί νὰ ντυθοῦμε; τὸν ρωτᾷ.

— Ἐσὺ Πιερόττα, κ' ἐγὼ Κολομπίνος!

Ἡ Ταταμποῦ μένει γιὰ λίγο σκεπτική. Ὑστερα τοῦ ἐξηγῇ:

— Μέσα στὴ σπηλιά μας βρίσκονται ἑνα σωρὸ προδιές ἀ-

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο βρίσκει τὴν εὐκαιρία καὶ ξεφεύγοντας ἀπ' τὴν ἀγναλιὰ τῆς Χουχοῦς τρέχει σὰν τρελλὸς νὰ σωθῇ...

πὸ σκοτωμένους γορίλλες...
Θὰ διαλέξω μιὰ μεγάλη γιὰ μένα... Διάλεξε κ' ἐγὼ μιὰ μικρὴ νὰ φορέσης. Ἔτσι ἐγὼ θὰ γίνω ἡ γορίλλαινα κ' ἐοὺ τὸ γορίλλακι μου. Κατάλαβες; Ὑστερὰ θὰ πᾶμε στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Θὰ σκαρφαλώσουμε καὶ θὰ κρυφτοῦμε στὰ κλαδιά κανενὸς κοντινοῦ δέντρου... Κι ἀπ' ἐκεῖ —χωρὶς νὰ μᾶς βλέπῃ— θὰ μπορούμε νὰ τὸν κατασκοπεύουμε... Ἐγὼ δὲν πιστεύω πὼς ὁ Ταρζάν εἶναι κακὸς... Εἶμαι βέβαιη πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει ὁ Ναζράτ, ὁ ἀπαίσιος ἀδελφός του!

—Ἐν τάξει, τὸ λοιπὸν, τῆς κάνει ὁ Ποκοπίκο. Πᾶμε νὰ ντυθοῦμε μασκαράδες: Τοῦ λόγου σου γορίλλακι καὶ τοῦ λόγου μου... γορίλλарος!

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΓΛΥΣΤΡΗΜΑ

Καὶρὸς εἶναι τώρα νὰ ξανα-γυρίσουμε πάνω στὰ κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου, ποῦ βρίσκεται ἀντίκρου στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζουγκλας.

Ὅπως θυμόσαστε ὁ αὐρὰνὸς εἶχε ἀνοίξει τοὺς καταρράκτες του καὶ τρομακτικὴ νεροποντὴ πλημμύριζε τὴ γῆ.

Καὶ νά: Τὸ «γορίλλακι» ἀκούει κάτι ποῦ λέει ἡ Χουχοῦ στὸν Ταρζάν —ποῦ βρίσκονται κι αὐτοὶ στὸ ἴδιο δέντρο— καὶ μουρμουρίζει σιγά:

—Μωρὲ πέθαν' ἐοὺ κ' ἐννοια σου!...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ὁ μεταμφιεσμένος νάνος γλυστράει πάνω στὸ βρεμμένο κλαδί ποῦ στηρίζεται καὶ ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται ἀπ' τὸ

δέντρο ξεφωνίζοντας:

— Ζωή σέ λόγου ρας, βρέε! !

‘Η μελιστάλακτη Χουχού πα-
ραξευόεται:

— Καλέ σάν τή φωνή του
Ποκοπίκου μου δέν ήταν αὐ-
τή; ψιθυρίζει.

‘Η βροχή σιγά·σιγά ἀρχί-
ζει νά λιγοστεύη...

‘Ο Ταρζάν ρίχνει μιὰ γρή-
γορη ματιά πρὸς τὴν κορφή
τοῦ δέντρου πού βρίσκεται ἀ-
νεσασμένος. Καὶ σὸ φῶς μιᾶς
μακρυῆς ἀστραπῆς ξεχωρίζει
—λίγο πὺ ψηλά— τὴ σιλουέ-
τα μιᾶς μεγαλόσωμης γοριλ-
λαϊνας.

Στὸ μεταξύ τὸ «γοριλλάκι»
ἔχει πέσει κάτω σὸ παχὺ λα-
σπώμενο χῶμα καὶ τὸ πέσιμό
του γίνεται μαλακό. Δέν πα-
θαίνει τίποτα!

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀρπάζει στὴ μιὰ μασχάλη του
τὴ Χουχού καὶ κατεβαίνει γρή-
γορα ἀπ’ τὸ δέντρο...

‘Η πυγμαία κυττάζει τὸ
«γοριλλάκι» πού χαροπαλεύει
σὰ νερά, ἐνῶ ἀπ’ τὴν προ-
βιά πού φοράει ἔχει μισοδυεῖ
ἡ ἄκρη μιᾶς σκουριασμένης
χατζάρας.

— Καλέ ὁ Ποκοπίκος μου εἴ-
ναι! ξεφωνίζει χαρούμενη.
Καὶ γοριλλὰς ντύθηκε ὁ φου-
καράς γιὰ νάρθη νά μὲ δῇ...
Καλέ ἐσύ εἶσαι ξετρελλαμένος
μαζί μου, πού τρομάρα νά
σοῦρθῃ, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας,
τοῦ λέει!

‘Ο Ταρζάν ἀρπάζει τὸ νᾶνο,
τοῦ βγάζει τὸ μαλλιαρὸ το-
μᾶρι πού φοράει καὶ τὸν ρω-
τάει καχύποπτα:

— Τί ζητοῦσες πάνω σὸ δέν-
τρο;

‘Ομως ὁ Ποκοπίκος εἶναι ἡσ-
νηρὸς καὶ δέν πιάνεται εὐ-
κολά:

— Εἶχα ραντεβουδάκι μὲ τὴ
Χουχούκα μου, τοῦ ἀποκρίνε-
ται.

‘Η πυγμαία ξεφωνίζει πανη-
γυρικά:

— Καλέ δέν σὰ λέω ἐγώ,
‘Αφέντη μου! Γιὰ μένα ἦρθε
πού κακοχρονιάχη, μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας!

— Σκαμὸς ἐσύ, τῆς κάνει
ὁ νᾶνος. Τί μπαίνεις στὴ μέ-
ση; ‘Εδῶ μιλάμε δυό... Ἀν-
τρες!

‘Ο Ταρζάν τὸν ξαναρωτάει:

— Καὶ γιατί φόρεσες αὐτὴ
τὴν προβιά;

— Γιὰ νά... σπάσουμε πλά-
κα!...

— Μονάχος σου ἦρθες ἐδῶ;

— Ὁχι. Μαζί μὲ τὴν... ἀφεν-
τομουτσουάρκα μου!

— ‘Ο Γκαούρ ποῦ εἶναι;

— Τὸν χάσαμε... Δέν διάβα-
σες στὴ ‘φημερίς; ‘Απωλέσθη
μελαψὸς μαντράχαλος π α -
ρ α κ ο ὡ ν σὸ δνομα
Γκαούρ!

— Κ’ ἡ Ταταμπού; τὸν ρωτά-
ει ὁ Ταρζάν.

‘Ο Ποκοπίκος ρίχνει μιὰ λο-
ξὴ ματιά πρὸς τὰ ψηλά κλα-
διὰ τοῦ δέντρου κι ἀποκρίνε-
ται:

— Ἀσ’ τα καὶ μὴ τὰ ρω-
τᾷς!... Στὴ σπηλιά τὴν ἀφῆσα.
Κλαίει τὴ ζωντοχρηωσύνη τῆς
ἡ φουκαριάρα!

‘Η νεροποντὴ ἔχει σταματή-
σει πιά.

‘Ο Ταρζάν τραβάει τὸ νᾶνο:

— Πάμε ἀμέσως νά βροῦμε
τὴν Ταταμπού. Πρέπει νά ψά-
ξουμε ὅλοι γιὰ τὸν Γκαούρ...

Μπορεί να κινδυνεύει...

Και γυρίζοντας στη Χουχού προσηύχεται:

— Έσύ μείνε εδώ, στη σπηλιά... Τὰ νερά θάχουν φύγη πιά...

Σθέλιος ὁ Ποκοπικό κάνει ἕνα σάλτο καὶ θρονιάζεται στὸ οὐέρο τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Βρὲ ντέεε! τοῦ λέει.

Κι ὁ λευκὸς γίγαντας ξεκινάει παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ἀποχαιρετάει τὸν ἀγαπημένο της μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Στὸ καλὸ Ποκοπικάκι μου! Στὸ καλὸ, ποὺ κακὸ χρόνο νάχης! Μὲ συγχωρεῖτε κίδλας!

Μὰ ὁ Ταρζάν γρήγορα κοινοτοστεύεται. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τοῦ κεφαλοῦ τινάζει κάτω ἀπ' τὸ οὐέρο τοῦ τὸν Ποκοπικό:

— Περιμένε με ἐδῶ, τοῦ λέει. Κάτι ξέχασα στὴ σπηλιά. Θὰ πεταχθῶ νὰ τὸ πάρω.

Καὶ τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁ νάνος ποὺ μένει μονάχος, συλλογιέται:

— Ἀμα θέλω τώρα μπορῶ νὰ τὸ σκάσω!... Μὰ δὲν βαρεῖται... Γιατί νὰ μὴ πάω καθάλα στὴ σπηλιά μας; Κορόϊδο εἶμαι;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξαναγυρίζει σὲ λίγες στιγμές. Ὁ Ποκοπικό κάνει νὰ ξαναπηδήσῃ στὸν ὄμο του.

— Ὅχι, τοῦ λέει ὁ Ταρζάν. Ἐκεῖ μὲ κουράζεις. Θὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου...

Καὶ σηκώνοντάς τον στὰ χέ-

ρια τοῦ τὸν κρατᾷ πλαγιαστά. Ὅπως κρατᾶνε οἱ μανιάδες τὰ μωρὰ σὰν θέλουν νὰ τὰ κοιμήσουν.

Ὁ νάνος ἐνθουσιάζεται:

— Φίνα, τὸ λοιπόν, εἶναι ἔτσι! Μὰ σίγουρα θὰ κοιμηθῶ...

— Κοιμήσου...

Ο ΝΑΖΡΑΤ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Γιὰ νὰ πάη κανεὶς ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν στὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ, καὶ τρέχοντας ἀκόμα, δὲν θὰ κάνῃ λιγώτερο ἀπὸ δυὸ ὥρες. Καὶ γιὰ νὰ γυρίσῃ, φυσικά, ὅλλες δυὸ.

Κι ὁμως: Πρὶν περάσῃ ὅτε μιὰ ὥρα, καλὰ - καλὰ, ἡ Χουχού βλέπει τὸν Ταρζάν νὰ ξαναγυρίζῃ...

Ἡ Ταταμποῦ δὲν ἔχει ἀποφασίσει ἀκόμα νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ δέντρο. Τὰ κλαδιά εἶναι πολὺ βρεμμένα καὶ γλυστερά. Ἄν παραπατήσῃ κι' αὐτὴ σὰν τὸν Ποκοπικό καὶ πέσῃ κάτω, οἶγουρα θὰ τὴν ἴδῃ ἡ πυγμαία. Καὶ δὲν θέλει νὰ μάθῃ ὁ Ταρζάν πὼς εἶχε ἔρθῃ μεταμφιεσμένη νὰ τὸν κατασκοπεύσῃ... Πρέπει, λοιπόν, νὰ μείνῃ κρυμμένη πάνω στὰ κλαδιά, μέχρι νὰ πάρῃ ὁ ὕπνος τὴν Χουχού. Καὶ τότε θὰ κατέβῃ προσεκτικὰ καὶ ἀθόρυβα γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά τους.

Μὰ νὰ ποῦ φτάνει ξαφνικά σ' αὐτὰς τῆς ὁ θόρυβος ἀπὸ βαρεὰ ἀνθρώπινα βήματα ποὺ πλησιάζουν. Ταυτόχρονα ἀκούει καὶ τὴ φωνὴ τῆς πυγμαίας ποὺ ὑποδέχεται παράξενη μὲν τὸν ὑκτερινὸ ἐπισκέπτη:

— Μπά;! Καλὲ πτηνὸ πετούμενο εἶσαι ἀφέντη μου καὶ ξα-

ναγύριες τόσο γρήγορες; Μά γιατί κουτσαίνεις σάν... κουτσός; Τό πόδι σου, καλέ, έχεις χτυπήσει;

Ἡ πανώρια μελαψή Κόρη νοιώθει τὸ αἷμα τῆς νὰ παγώνει. Ἀπ' τὰ λόγια τῆς πυγμαίας καταλαβαίνει πὼς αὐτὸς ποὺ ἔφτασε κάτω στὴ σπηλιά δὲν εἶναι ὁ Ταρζάν. Εἶναι ὁ Ναζράτ, ὁ κακοῦργος δίδυμος ἀδελφός του.

Ἡ Ταταμπού, κρυμμένη μέσα στὸ τομάρι τῆς γορίλλαινας, περνάει τώρα στιγμὲς αγωνίας...

Ξαφνικά ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Ναζράτ — ποὺ εἶναι ἴδια κι ἀπαράλλακτη μὲ τοῦ Ταρζάν — νὰ λὲι στὴ Χουχού ἀγρία:

— Δὲν εἶμαι ὁ ἀφέντης σου! Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ σκύλος ὁ Ταρζάν; Ἀπόψε ἦρθα νὰ καθαρίσω τοὺς λογαριασμούς μου μαζί του! Ἐγὼ συμμαχῶ με τὸν Γκαοῦρ γιὰ νὰ μ' ἐξοντώσουνε! Χά, χά, χά! Μὰ γρήγορα τὰ πεινασμένα κοράκια θὰ στήσουνε τοιμπούσι πάνω στὰ κουφάρια τους! Καὶ ἡ Ταταμπού θὰ γίνῃ σκλάβο μου παντοτεινὴ! Πέο' μου λοιπὸν ποῦ ἔχει κρυφτῇ αὐτὸ τὸ παλῖνδικο ὁ ἀφέντης σου!...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού τακτοποιεῖ μὲ κοκετταρία τὸ θρυλικὸ τσουλούφι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς:

— Καλέ Ἀφέντη μου, τοῦ λέει, γιατί λὲς πὼς δὲν εἶσαι ἡ... ἀφεντιά σου;

Ὁ Ναζράτ σπῶνει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου ποὺ βρίσκεται ἡ Ταταμπού:

— Ξέρω, ξέρω! μουρμουρίζει. Σὲ κάτι κατακλυσμούς σάν τὸν ἀποψινὸ, ἐκεῖ πάνω σκαρφαλώνει καὶ κρύβεται ὁ δειλὸς ἀδελφός μου! Κι ἀφοῦ δὲν κατεβαίνει αὐτός, θ' ἀνέθω ἐγώ!... Ἀπόψε μονάχα ὁ Χάρος θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὰ χέρια μου!

Προχωρεῖ κουτσαίνοντας μερικά βήματα κι ἀρπάζεται ἀπ' ἓνα χαμηλὸ κλαδί τοῦ δέντρου ποὺ βρασκετάει ἀντίκρου στὴ σπηλιά. Κι ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ ἀργὰ καὶ κάπως δυσκίνητα...

Ἡ Ταταμπού χώνει γρήγορα τὸ δεξί της χέρι μέσ' ἀπ' τὴν προδιά τῆς γορίλλαινας ποὺ φορεῖ καὶ τραβώντας τὸ μαχαίρι τῆς τὸ σφίγγει μὲ λύσσα. Περιμένει τὸν κακοῦργο, ποὺ θὰ περάσῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς ξένοιαστος... Θὰ τὸν χτυπήσῃ κατὰσχετα! Θὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀδικοσκοτωμὸ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας τῆς!

Καὶ νά: Ὁ ἀπαίσιος Ναζράτ, πατώντας προσεκτικὰ ἀπὸ τὸ ἓνα κλαδί στὸ ἄλλο, κοντοζυγώνει στὴ «γορίλλαινα». Δὲν φαίνεται νὰ τὴν ἔχη ἀντιληφθῇ.

— Ἄτιμε Ταρζάν, μουγγρίζει. Ἐγὼ νινεσ προδότης τοῦ ἀδελφοῦ σου. Θὰ τιμωρηθῇς λοιπὸν, ὅπως σοῦ ἀξίζει.

Καὶ νά: Τὴ στιγμή αὐτὴ περνάει πλάι ἀπ' τὴν Ταταμπού. Ἡ ἀτρόμητη Κόρη τῆς Ζούγκλας σπῶνει τὸ μαχαίρι τῆς...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ Ναζράτ, καὶ μὲ μιὰ ἀφάντα-

ὡς γρήγορη κίνησι, τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ στρίβει...

Τὸ φονικὸ μαχαίρι μὲ τὴ χρυσὴ λαβὴ ξεφεύγει ἀπ' τὴν παλάμη τῆς καὶ πέφτει βαρὺ κἀτω.

Ὁ Ναζράτ παραξενεύεται:

— Μπάσα! Ἀπὸ πότε οἱ γορίλλαινες ἀρχίσανε νὰ κρατᾶνε μαχαίρια;

— Δολοφόνε! οὐρλιάζει ἡ Ταταμπού. Καὶ κάνοντας μι' ἀπότομη κίνησι λευθερώνει τὸ χέρι τῆς ἀπ' τὸ πιάσιμό του. Κι' ἀμέσως, πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ φεύγει γιὰ νὰ σωθῇ.

Μὰ ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος τὴν κυνηγᾷ πάνω στὰ κλαδιά. Κι ἀνιῶναι κάθε τόσο τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ...

— Ἡ Ἰαταμπού εἶσαι! τῆς λέει βραχνά. Σὲ κατάλαθα ἀπὸ τὴ φωνή σου!... Χά, χά, χά!... Ἐπεσεες ἐπὶ τέλους στὰ χέρια μου!... Τώρα δὲν θὰ μού γλυτώσης σὺν τὴν πρώτη φορὰ στὴν Πέρα Ζούγκλα.

Ἡ Χουχού, πού μὲ σηκωμένο κεφάλι παρακολουθεῖ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο, τ' ἀκούει ὅλ' αὐτά. Μὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Ὁ ἀφέντης τῆς δὲν εἶναι ὁ ἀφέντης τῆς καὶ κουβεντιάζει μὲ μιὰ γορίλλαινα πού δὲν εἶναι γορίλλαινα. Τὸ μυαλό τῆς ἔχει σταματήσει καὶ ψιθυρίζει:

— Θέλεις κ' ἐγὼ νὰ μὴν εἶμαι ἡ Χουχού καὶ νὰ εἶμαι ἡ... Λολομπριτζίτα; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ταρζάν ἐπάζει τὴν πόρτα τοῦ ἀπαίσιο· ὑπέργειου μπουντρομιοῦ καὶ ἀντικρύζει μὲ δέος μιὰ πανέμορφη λευκὴ κοπέλλα.

Πάνω στο θεόρατο δέντρο, το φοβερό κυνηγητό του θανάτου συνεχίζεται...

Μά ο Ναζράτ είναι κουτσός. Καί η Ταταμπού καταφέρνει συνεχώς να του ξεφεύγει κατεβαίνοντας όλο προς τα χαμηλότερα κλαδιά!

Όμως άλλοίμονο! 'Η τύχη δέν τη βοηθάει μέχρι το τέλος στην απεγνωσμένη προσπάθειά της να του ξεφύγει.

Σε μία στιγμή το μαλλιαρό τομάρι της γορίλλαινας που φοράει, σκαλώνει στη σουθλερή άκρη ενός σπασμένου κλαδιού... Κι η πανώρια μελαψή κοπέλλα βρίσκεται ξαφνικά κρεμασμένη στο κενό!

-- Χά, χά, χά! καγχάζει ο άπαίσιος κακούργος. Τώρα θα τὰ κουβεντιάσουμε καλά!

Και πλησιάζοντας γρήγορα την Ταταμπού τη χτυπά με τη λαβή του μαχαριού του στο κεφάλι.

'Η πανώρια 'Ελληνίδα κρεμασμένη καθώς είναι, μένει άναίσθητη!...

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

'Ο Ναζράτ βγάζει από μία κρυφή θήκη της ζώνης του ένα μικροσκοπικό πήλινο μπουκαλάκι. Τό άνοίγει και τό κρατάει για λίγο μπροστά στά ρουθούνια της άναίσθητης κόρης. Κ' εκείνη νερκάνεται...

Άμέσως την ξεκρεμάει απ' τό κλαδί, τη φορτώνεται στη ράχι του και πατώντας από κλαδί σέ κλαδί, κατεβαίνει απ' τό δέντρο.

Τέλος την αποθέτει κάτω και τραβώντας της βγάζει την

προθιά της γορίλλαινας που φοράει.

'Η Χουχού γουρλώνει τὰ μεγάλα στοργγγυλά μάτια της:

— Καλέ ή γορίλλαινα είναι... Ταταμπού! ψιθυρίζει χαμένα.

'Ο Ναζράτ τινάζει τό πόδι του και δίνει μία δυνατή κλωτσιά στην πυγμαία. Κ' εκείνη, ή άμοιρη, κουτρουθαλάει κάτω στις λάσπες...

— Γκρεμοσακίσου από 'δω, μαύρη γουρούνα! της φωνάζει. Πήγαινε να βρης τό σκύλλο τόν αφέντη σου... Καί πέσ' του πώς λίγες είν' οί ώρες του!...

'Η Χουχού σηκώνεται έξω φρενών και προσπαθεί να τινάξη τις λάσπες απ' τό τσουλούφι της, μουρμουρίζοντας:

— Καλά ντέε! Τό ξέρω πώς θέλεις να μείνεις μονάχος σου μ' σ'τή την άσχημομούρα. Με συγχωρείτε κιόλας!

Και φεύγει άργά παίρνοντας κατεύθυνση προς τό θεόρατο πέτρινο βουνό... Μά μόλις ξεμακραίνει λίγο —δσο χρειάζεται για να μη τη βλέπει πιά ο κακός «άφέντης» της— κρύβεται γρήγορα πίσω απ' τόν κορμό κάποιου δέντρου...

Όπως όλες οί γυναίκες είναι κι αυτή περίεργη: Θέλει να δη τί θ' άπογίνει...

Και να τί ξεχωρίζει στο σκοτάδι: 'Ο κακός άνθρωπος, που είναι ολόιδιος μέτ'όν καλό άφέντη της, σηκώνει στην άγκαλιά του την άναίσθητη Ταταμπού και ξεκινάει.

Όμως προχωρεί πολύ άργά γιατί, όχι μόνο είναι κουτσός, μά και με τό βάρος της γυναίκας που σηκώνει, τὰ γυμνά πόδια του βουλιάζουν βα-

θεία μέσα στο λασπωμένο χιόνι των μονοπατιών.

Η κοντόχοντρη πυγμαία τον παρακολουθεί σέ μικρή απόσταση πίσω του. Έτσι άργα πού προχωρεί εκείνος, της είναι πολύ εύκολο και δεν φοβάται μήπως τον χάσει στο σκοτάδι της νύχτας.

Και η κρυφή αυτή παρακολούθησις κρατάει μία ολόκληρη ώρα. Όσοπου ο άπαισιος Ναζράτ φτάνει μπροστά σ' ένα στρογγυλό βράχο. Παρατάει κάτω τη ναρκωμένη πανώρια κόρη και σπρώχνοντας με υπεράνθρωπη δύναμη, παραμερίζει τὸ βράχο... Πίσω του παρουσιάζεται τὸ άνοιγμα μιᾶς σπηλιάς.

Ο κακοῦργος λευκός γίγαντας κόβει με τὸ μαχαίρι του ένα μακρὸ - γερὸ χορτόσχοινο πὸ κρέμεται ἀπὸ κάποιο κοντινὸ δέντρο και δένει γρήγορα τὰ χέρια και τὰ πόδια της Ταταμπού.

Ύστερα, τραβώντας τη ἀπ' τὰ ξέπλεκα μαύρα μαλλιά, τη σέρνει σὸ σκοτεινὸ έσωτερικὸ τῆς φρικτῆς αὐτῆς φυλάκης.

Τέλος ξαναθαίνει βιαστικὸς έξω και σπρώχνοντας πάλι τὸ στρογγυλὸ βράχο ξανακλείνει τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ύστερα τὸ βάζει στὰ πόδια και φεύγει τρέχοντας...

Η Χουχού δὲν μπορεί πιά νὰ τὸν παρακολουθήσει... Ἀφουγγράζεται — κρυμμένη κάπου — τὰ βήματά του και τ' ακούει νὰ χάνονται σὸ σκοτάδι...

Έτσι, βγαίνει οίγουρη τώρα ἀπ' τὴν κρυψώνα της και

φτάνει κοντὰ σὸ μεγάλο και βαρὺ βράχο πὸ κλείνει τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς. Κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ τὸν τραθήξει, μα στέκεται άδύνατο, φυσικά. Και τρίζοντας με λύσσα και μανία τὰ δόντια της, μурμουρίζει:

— Κρίμας!... Καλὲς ἂν μπορούσα νὰ τραθήξω τὸ βράχο και νὰ μπῶ μέσα θὰ τὴν... ἔπνιγα τὴν τιποτένια, με συγχωρεῖτε κιόλας! Αὐτὴ πάει γυρεύοντας κα μὸς ξεμουαλίση τὸν Ποκοπίκαρό μου!...

Ύστερα, βλέποντας πὸς δὲν μπορεί νὰ κάνει τίποτα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν αντίζηλο, φεύγει άργά παίρονοντας τὸ μονοπάτι και τὸ θεόρατο βουνὸ τοῦ Γκαούρ.

— Κατὰ 'κεῖ εἶχε τραθήξει ὁ καλὸς ἀφέντης μου, μурμουρίζει. Καλὲς θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ γιὰνὰ τοῦ 'πὼ πὼς... αὐγάτισε: Πὼς ἀπὸ ἑνας πὸν ἦτανε, γίνηκε δυό, με συγχωρεῖτε κιόλας!

ΣΤΙΣ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Και τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε σὸ Γκαούρ. Τὸν ξεχάσαμε, ἀλήθεια! Τί ν' ἀπέγινε άραγε; Ἀκολουθήστε με λοιπὸν νὰ τὸν ξαναβροῦμε...

Και νά: Φτάνουμε πάλι στὴ βαθεῖα χαράδρα... Τώρα ὅμως δὲν εἶναι ἐρηί. Πρὶν λίγες ὥρες κατέβαζε μεγάλο ποτάμι και τὰ νερά τῆς κατακλυσμιαίας βροχῆς εἶχαν φτάσει ψηλά. Σχεδὸν ὡς τὸν μεγάλο πυκνὸ θάμνο πὸ ἐκκλίνει τὸ άνοιγμα τῆς κρυφῆς σπηλιάς.

Τώρα βέβαια τὰ νερά αὐτὰ

Έχουν χαμηλώσει πολύ. "Είτοι μπορούμε να τρωπώσουμε στο θάμνο και να μπορούμε —μπου- σουλώντας κ'— εμείς— στο άνοιγμα της σπηλιάς... Κατεβαίνουμε με προσοχή τα έκατό χωματένια σκαλοπάτια που είναι βρεμμένα τώρα και γλυστερά. Και φτάνουμε μπροστά στη μεγάλη και βαρεία σιδερένια πόρτα. Τη σπρώχνου με, μά τώρα είναι κλειστή πιά.

Δέν πειράζει όμως... "Ας περάσουμε με τη φαντασία μας μέσα στον υπόγειο μαρμαρένιο ναό με τὰ τρομακτικά αγάλματα των αγρίων θεών!

Και νά ο μελαψός γίγαντας Γκαούρ! Μιά βαθεία γυναικεία φωνή τού λέει πώς θα πεθάνη γιατί τόλμησε νά μολύνει, κι αυτός, με τὰ πόδια του τόν ιερό τάφο των νεκρών θεών!

Σχεδόν άμέσως νοιώθει δυό χέρια νά σφίγγουν τὸ λαιμό του. Νά ζητάνε νά τόν πνίξουν!

"Ο τρόμος και ἡ φρίκη είχαν σαστίσει τὸ μυαλό τοῦ Γκαούρ. "Ομως συνέχεται γρήγορα. Καί τραβώντας με δύναμη τὰ χέρια που σφίγγουν τὸ λαιμό του γυρίζει νά δῇ ποιός τοῦ μίλησε. Ποιός ἤθελε νά τόν πνίξει...

Μπροστά του ἀντικρύζει μιὰ πανέμορφη μαύμη κοπέλλα παράξενα ντυμένη. Μοιάζει με ἱέρεια πολὺ παλαιᾶς ἐποχῆς. "Ομως εἶναι ζωντανή και ὁμορφη σάν ἐρωτικό λουλούδι!

"Ο μελαψός γίγαντας τὴν ἀκούει νά τοῦ λέη με τὴν ἴδια βαθεία φωνή:

— "Η πόρτα τοῦ Ναοῦ των Νεκρῶν Θεῶν ἔκλεισε. Ποτέ πιά δέν θά ξαναθῆς ἀπὸ ἐδῶ μέσα!

"Ο Γκαούρ ἔχει ἀκούσει γέρους Ἰθαγενεῖς τῆς Ζούγκλας νά μιλάνε γι' αὐτοὺς τοὺς ὑπόγειους ναοὺς. Λέγαν πὺς σὲ κάθε ξανὸν ἀπ' αὐτοὺς ζῆ και μιὰ «'Ελθάρ». Μιά παρθένα κόρη δηλαδή, ἀγνή κι ἀμόλυντη ποὺ οὔτε στὴ σκέψι τῆς ποτὲ δέν ἔχει ἀμαρτήσσει... Γιατί ἂν ποτὲ συμβῇ αὐτό, τότε οἱ Θεοὶ τοῦ Κακοῦ θά ρίξουν πάνω τῆς τίς πιδό φοδερές συμφορές τους!

"Ο γιγαντόσωμος Ἕλληνας βρίσκεται τώρα σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι. Ἐκεῖ μέσα ποὺ κλειστικε εἶναι καταδικασμένος νά πεθάνη χωρὶς νά ξαναδῇ καμμιὰ ἀπ' τίς ὁμορφιές τῆς Ζωῆς!

ΤΑ ΜΟΥΓΓΡΗΤΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

"Ομως τὸ μυαλό τοῦ Γκαούρ στίς δύσκολες και τραγικές στιγμές γεννάει σωτήριες ἰδέες.

Και νά: Μιά ξαφνικὴ λάμψη φωτίζει τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του. Καί χωρὶς νά χάσῃ στιγμή ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν πεντάμορφη και ἀσπιλη παρθένα. "Η ἀναμάρτητη «'Ελθάρ» παλεύει ἀπεγνωσμένα, μά μάταια, γιὰ νά ξεφύγῃ ἀπ' τ' ἀτσάλινα κι ἀλύγιστα μπράτσα του! Καί ὁ μελαψός γίγαντας προφταίνει νά κάνῃ τὴν πρώτη και μοναδική κακὴ πράξι τῆς ζωῆς του: Τῆς δίνει ἓνα παρατεταμένο φιλὶ ἀγάπης

"Η ἀγνή παρθένα γίνεται ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀμαρτωλή!...

Ἄλλοίμονο!... Σχεδόν ταυ τόχρονα ἡ ἀπέραντη ὑπόγεια αἰθουσα τοῦ Ναοῦ ἀντηχεῖ ἀπὸ ἀπαίσια καὶ τρομακτικὰ μουγ-γρητὰ... Τὰ τερατόμορφα ἀγάλματα τῶν ἀγρίων Θεῶν ποῦ βρίσκονται γύρω ἀποδοκιμάζουν καὶ καταριῶνται τὴν ἀνάξια «Ἐλθάρ» τους.

Ἐνας τρομακτικὸς κρότος ἀκούγεται πάλι κι ὁ μαρμαρένιος ναὸς ξανατραντάζεται σάν ἀπὸ φοβερό σεισμό. Ἐνῷ ἡ θαρεὰ σιδερένια πόρτα ἀνοίγει μονάχη της σάν νὰ θέλῃ νὰ ξεράσῃ ἀπ' τὸ ἱερὸ τέμενος τοὺς δυὸ βέθηλους κι ἁμαρτωλοὺς.

Ἡ πανώρια μαύρη ἰέρεια χαμηλώνει ντροπισμένη τὰ μιάτια της καὶ σκύβει μὲ ὑποταγὴ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸν Γκαοῦρ. Στὸν ἄνδρα ποῦ γίνῃ κε ὁ δῆμιος τῆς ἀγνότητάς της. Καὶ τοῦ ψιθυρίζει:

— Θὰ κάνω ὅ,τι μὲ διατάξεις, ἔνε! Ἀπὸ τώρα καὶ πάντοτε ἡ θέλησί σου θὰ εἶναι καὶ δική μου θέλησι! Μόνο μιά χάρι θὰ σοῦ ζητήσω. Σάν ἔρθ' ἡ ὥρα νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ, ἡ πάρε με μαζί σου, ἡ σκότωσέ με. Δὲν ἔχω πιά καμμιὰ θέσι μέσα στὸ ναό!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας δὲν τὴν προσέχει. Ὁ νοὺς του φτερουγίζει στὸν Πίκ, τὸ ἀγαπημένο καὶ τετασπέρατο κοράκι του. Γιά νὰ τὸν φέρῃ μὲ τόση ἐπιμονὴ στὸ ἀνοιγμα αὐτῆς τῆς σπηλιάς, σίγουρα κάποιον θὰ εἶδε νὰ μπαίνει μέσα. Καὶ ρωτᾷ τὴν πανώρια μαύρη παρθένα:

— Βρίσκεται μήπως ἐδῶ καὶ κανένας ἄλλος ξένος, ἐκτός ἀπὸ μένα;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ὑποτακτικά. Τὸν ἱερὸ αὐτὸ τόπο μόλυναν σήμερα μὲ τὰ πόδια τους καὶ δυὸ λευκοί: Ἐνας ἄνδρας καὶ μιά γυναίκα... Ἦρθαν ν' ἀρπάξουν χρυσάφι ἀπ' αὐτὸ ποῦ βρίσκεται μέσα στὸ Ναό!

— Καὶ τί ἔγιναν; Ποῦ εἶναι τώρα; Ἐφυγαν;

— Ὁχι... Τὸν ἄνδρα τὸν ἔπνιξα ὅπως ἤθελα νὰ πνίξω κ' ἐσένα... Τῇ γυναίκα τὴ λυπήθηκα. Εἶναι πολὺ νέα, πολὺ δμορφὴ, πολὺ καλὴ!... Τὴν ἔχω κλείσει στὸ μαῦρο κελλί τοῦ Χάρου... Ἐκεῖ, χωρὶς τροφή καὶ χωρὶς νερὸ θὰ πεθάνῃ μονάχη της. Χωρὶς νὰ χρειᾶσθῃ νὰ τὴν πνίξω!

Ὁ Γκαοῦρ τὴ διατάζει:

— Πῆγαινέ με ἀμέσως στὸ κελλί τοῦ Χάρου. Θέλω νὰ σῶσω καὶ νὰ λευθερώσω τὴ λευκὴ γυναίκα...

Ἡ παρθένα ἰέρεια ὑπακούει χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση. Προχωρεῖ σὲ κάποια γωνιά τοῦ Ναοῦ καὶ παίρνει στὰ χέρια της μιά σθηστὴ δάδα. Πλησιάζει ἀμέσως τὸ τερατόμορφο ἀγάλμα ἑνὸς Θεοῦ. Ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ στόμα του βγαίνει πύρινη ἀνάσα. καὶ πλησιάζοντας τὴ δάδα της ἐκεῖ, τὴν ἀνάθει.

Τὰ φρικτὰ πρόσωπα τῶν νεκρῶν Θεῶν φωτίζονται τώρα μὲ κόκκινες ἀνταύγειες. Δείχνονται, ἀκόμα πιὸ ἀποκρουστικά.

Ἡ πανώρια μαύρη Κόρη προχωρεῖ φωτίζοντας τὸ δρόμο. Κι ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας γίγαντας τὴν ἀκολουθεῖ...

Περνᾷ ἀπὸ πολλοὺς στενοὺς διαδρόμους καὶ κατεβαί-

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ματίζει πολλά χορτόχοινα, τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ δένοντας τὸν Πεκολίκο ἀρχίζει νὰ τὸν κατεβάξῃ στὴ βχθειὰ καταπακτῆ

νουν ἀρκετὲς μαρμάρινες σκάλες. Τέλος φτάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη στρογγυλὴ σιδερένια πόρτα.

Ἡ ἱέρεια τῶν Νεκρῶν Θεῶν ἀγγίζει τὴν πόρτα σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο τῆς μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς ψιθυρίζοντας ἀλόκοτα λόγια. Ὅμως ἡ πόρτα δὲν ὑποχωρεῖ. Δὲν ἀνοίγει...

Ἡ παρθένα Κόρη ἀναστενάζει μὲ ἀπογοήτευσι:

— Βλέπεις, ξένε μου; Οἱ Θεοὶ μὲ στέρησαν ἀπὸ τὴ μαγικὴ δύναμι πού εἶχα πρὶν ἀμαρτήσω, ἔστω καὶ ἄθελά μου! Ἡ πόρτα αὐτὴ δὲν ὑπακούει πιά στὴ θέλησί μου!...

— Θὰ ὑπακούσῃ στὴ δική μου θέλησι, μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ. Ἐνῶ ταυτόχρονα τῆς

δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιά. Καὶ ἡ σιδερένια πόρτα ξεθεμελιώνεται καὶ γκρεμίζεται πρὸς τὰ μέσα.

Ἀμέσως μιὰ ἀπαίσια μυρωδιά ἀπὸ σάπιες σάρκες χτυπάει στὰ ρουθούνια του. Κ' ἕνα θέαμα τρομακτικὸ ἀντικρύζουν τὰ μάτια του. Κρύος ἰδρώτας λούζει τὸ μελαφρὸ κορμί του καὶ νοιώθει πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ σωριαστῇ κάτω λιπόθυμος!

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

Φρικτὸ κι ἀπαίσιο στὴ θέα τὸ τραγικὸ κελλί τοῦ Χάρου...

Κάτω στὸ χωματένιο πάτωμά του μισολυωμένα ἀνθρώπινα πτώματα. Δεξιὰ κι ἀριστερὰ σκορπισμένα κόκαλα ἀπὸ

άνθρώπινους σκελετούς και νε-
κροκεφαλές!

Σε κάποια κοντινή γωνία σω-
ριασμένο κάτω τὸ κορμὶ μιᾶς
ζωντανῆς γυναίκας.

Ὁ Γκασὺρ συνέχεται ἀπὸ
τὴν πρώτη φοβερὴ ἐντύπωση
καὶ δρασκελίζοντας τὴν περσμέ-
νη πόρτα, προχωρεῖ ἀργὰ στὸ
ἐσωτερικὸ τοῦ φρικτοῦ κελ-
λιοῦ.

Ἡ ζωντανὴ φυλακισμένη
ποῦ εἶχε ἀκούσει τὴν πόρτα
τοῦ κελλιοῦ νὰ γκρεμίζεται εἴ-
χε μείνει ἀδιάφορη στὴ θέσι
ποῦ βρισκόταν. Λές κ' ἦταν νε-
θαμένη. Ὅμως τώρα τὰ βα-
ρειά καὶ χαρακτηριστικὰ βήμα-
τα τοῦ Γκασὺρ ποῦ τὴν πλησιάζ-
ει τὴν κάνουν ν' ἀνασηκώσῃ
μ' ἐνδιαφέρον τὸ κεφάλι της,
καὶ κυττάζει μὲ χαρούμενη ἔκ-

πληξὶ τὸ μελαψὸ γιγαντόσωμο
παλληκάρι.

Μὰ ὁ Γκασὺρ μόλις ἀντικρύ-
ζει τὸ πρόσωπό της σταμα-
τᾷ ἀπότομα καὶ ἀτενίζει πα-
ράξενα τὴν πανέμορφη λευκὴ
Κόρη. Σὰ νὰ μὴν τὴ βλέπῃ μὲ
τὰ μάτια του μὰ μὲ τὴ θύμησίν
του!...

Κυττάζονται γιὰ λίγες στι-
γμές ἕτσι. Ὑστερα, κ' οἱ δύο
μαζὶ ξεφωνίζουν ταυτόχρονα:

— Γκασὺρ!

— Λωρὰν!

Ἡ πανέμορφη ξανθεῖά κοπέλ-
λα πετιέται τώρα ὀρθή. Καὶ
κάνοντας μερικὰ θήματα πάνω
σὲ κόκαλα καὶ σάπιες σάρκες
πέφτει — τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ —
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μελαψοῦ γί-
γαντος. Καὶ ξεσπᾷ σὲ ἀκρά-
τητους λυγμούς.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας χουφτιάζει τὸν Ποκοπίκο
καὶ τὸν προσφέρει στὴ Χουχού :

— Πάρτονε ! χάρισμά σου, τῆς λέει.

— Άγαπημένα μου, του λέει. Δυό χρόνια ψάχνω να σε βρω! Από τη νύχτα που έσπασες το σιδερένιο σου κλουβί κ' έφυγες κρυφά απ' τόν καταυλισμό μας...

Ο Γκαούρ δέν της άποκρίνεται. Έχει γυρίσει τά μάτια σ' ένα σημείο του άπαισίου κελιού. Καί κυτάζει μέ φρίκη τό πτώμα ενός λευκού άντρα. Στο λαιμό του ξεχωρίζουν τ' άχνάρια απ' τά δάχτυλα πού τόν έπνιξαν!

Είναι ό κακός άδελφός της καλόκαρδης κι όμορφης Λωράν, πού αύτή τη στιγμή κλαίει στήν άγκαλιά του...

Σέ κάποια δική του παγίδα είχε πέσει κάποτε ό μελαψός γίγαντας. Κι αύτός τότε κράτησε σάν θεριό δυό δλόκληρα χρόνια μέσα στο γερό σιδερένιο κλουβί... Μονάχα ή όμορφη Λωράν του είχε δείξει τότε καλωσύνη. Τόν άγαπούσε κρυφά χωρίς ποτέ νά τολμήση νά του τό πη...

— Πώς βρεθήκατ' έδώ; ρωτάει ό Γκαούρ.

Η ξανθιά κοπέλλα τ' άποκρίνεται ανάμεσα σέ λυγμούς:

— Ο άδελφός μου... Ο άδελφός μου άνεκάλυψε αυτό τόν ύπόγειο τάφο... Μέ έφερ' έδώ μέ τη θία. Ήθελε ν' άρπάξουμε χρυσάφι... Δέν μπόρουμε νά πάρη μαύρους ίθαγενείς νά τόν βοηθήσουν. Γιατί δέν ήθελε νά μάθουν τό μέρος πού θρισκόταν ό άτίμητος αυτός θησαυρός τών χρυσών άγαλμάτων...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΙΑΣ «ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ»

Ο μελαψός γίγαντας βλέπει

πώς ή Λωράν είναι έτοιμη νά σωριαστή κάτω λιπόθυμη. Έτσι, τη σηκώνει στα χέρια του καί διατάζει τήν παρθένα ίέρεια μέ τήν άναμμένη δάδα...

— Πάμε... Φώτισέ μας τό δρόμο!

Η ξωτική «Έλθάρ» κυττάζει μέ ζήλεια καί μίσος τη λευκή ξανθιά κοπέλλα πού κρατάει στήν άγκαλιά του και μένει άκίνητη στή θέση της. Δέν δείχνει καμμία διάθεση νά προχωρήσει.

— Πάμε, της φωνάζει άγρια τώρα ό Γκαούρ.

Η παρθένα Κόρη τών Μεκρών Θεών, ξεκινάει άργά. Προχωρεί μπροστά αύτή γά νά φωτίσει τό δρόμο...

Ξαναανεβαίνουν τά μαρμαρένια σκαλοπάτια καί ξαναπερνάνε απ' τούς άμέτρητους στενούς διαδρόμους. Ώσπου φτάνουν πάλι επάνω στόν ύπόγειο Ναό. Τρομακτικά μουγγρητά τών νεκρών Θεών άκούγονται γύρω τους καθώς διασχίζουν τη μεγάλη ιερή αίθουσα!

Ο Γκαούρ προσπερνάει και κρατώντας πάντα στήν άγκαλιά του τη Λωράν θγαίνει απ' τήν άνοιχτή πόρτα.

Η παρθένα πανώρια μαύρη δέν τόν άκολουθεί. Μόνο σάν τόν βλέπει νά χάνεται πρós τά επάνω ανεβαίνοντας τά χωματένια σκαλοπάτια, δυό σπαρτιατικές κραυγές ξεφεύγουν απ' τά στήθεα της:

— Ξένεεεεε!... Ξένεεεεε!...

Ο μελαψός γίγαντας άκούει τη φωνή της. Καί παρατώντας σ' ένα από τά σκαλοπάτια — πού τώρα είναι βρεμμένα — τη λευκή κοπέλλα, ξανα-

γυρίζει στο εσωτερικό του μαρμαρένιου ναού.

«Η Έλεσρ τον κυττάζει μ' ανέλπυτη αγάπη. Τὰ δημοφιλῆ μαύρα μάτια τῆς ἔχουν θοὺρ κώσι:

— Ξερε, τὸν ρωτᾷ με τὴ βαθεῖα φωνή τῆς. Θὰ μὲ πάρῃς μαζί σου;

— Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Γκαούρ.

— Τότε θὰ μὲ σκοτώσῃς; τὸν ξαναρωτᾷ.

— Ὁχι, τῆς ξαναλέει.

«Ἡ παρθένα κόρη τὸν πλησιάζει ἀργά.

— Τότε ἀφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω κ' ἐγώ...

Καὶ ἀκουμπᾷ τὰ παγωμένα χεῖλια τῆς στὸ μέτωπο τοῦ πανώριου μελαψοῦ παλικαριοῦ.

Ἀμέσως τοῦ δείχνει μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ τῆς τὴν πόρτα:

— Φύγε τώρα, ψιθυρίζει. Τὴ φωτιά πού μου ἀναφες στὰ στήθεα μονάχα μὲ φωτιά θὰ μπορέσω νὰ τὴ σβήσω!

Ὁ Γκαούρ φεύγει χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὰ παράξενα λόγια τῆς... Μὰ μόλις θγαίνει ἔξω κι ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια, οταματάει χωρὶς νὰ ξέρει κι αὐτὸς τὸ γιατί. Μιά ἀγκωστή δύναμι τὸν σπρώχνει νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω στὸ Ναό. Νὰ δικαιολογηθῇ στὴν ἀμοιρὴ κοπέλλα γιὰ τὸ κακὸ πὺ βρέθηκε ἀναγκασμένος νὰ τῆς κάνῃ. Νὰ τῆς ζητήσῃ τέλος συγγνώμη...

Ἔτσι καὶ κάνει. Σὲ λίγες στιγμὲς ξαναβρίσκεται στὴ φοβερὴ αἴθουσα μὲ τὰ τρομακτικὰ χρυσὰ ἀγάλματα τῶν νεκρῶν θεῶν.

Μὰ τὰ μάτια τοῦ ἀντικρίζουν κάτι ἀφάνταστα τραγικὸ.

Ἡ πανώρια μαύρη παρθένα ἔχει γονατίσει κάτω. Κρατᾷ τὴν ἀναμμένη δάδα στὸ στήμα τῆς καὶ παίρνει βαθεῖες ἀνάσες ρουφώντας μέσα στὰ στήθεα. τίς φλόγες τῆς! Κ' ἐκεῖνες καίνε τὰ σωθικά τῆς καὶ τῆς χαρίζουν τὸ λυτρωτὴ θάνατο!

Τέλος, βγάζοντας ἕναν πονεμένο στεναγμὸ, κυττάζει τὸ μελαψὸ παλικάρι καὶ ψιθυρίζει μὲ πονεμένο ἀγχος:

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὲ μου ξένε! Μοῦ χάρισες μιὰς στιγμῆς ἀγάπην πὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ μιὰ δολόκληρη ζωὴ!...

Καὶ σωριάζεται κάτω νεκρή!

Τὰ ἄγρια μουγγρητὰ τῶν νεκρῶν θεῶν σταματοῦν ἀμέσως. Ὁ θάνατος ἔχει ἐξελίξῃ τὴν ἀθῶα ἀμαρτωλή.

Ὁ Γκαούρ τὴν κυττάζει μὲ τύψη καὶ συμπόνια.

— Δυστυχισμένη κοπέλλα! ψιθυρίζει, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ θορυκῶνται. Ἐγὼ σὲ σκότωσα!... Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως!...

Ἦτοτε προχωρεῖ ἀργά, θγαίνει ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ Ναοῦ, ξαναπαίρνει στὴν ἀγκαλιά του τὴ λιπόθυμην Ἀωράν καὶ συνεχίζει ν' ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια.

Μὰ τώρα, τὰ σκαλοπάτια αὐτὰ εἶναι βρεμμένα καὶ γλυτροῦν ἀφάνταστα. Μὲ μεγάλῃ δυσκολίᾳ ὁ Γκαούρ καταφέρνει νὰ συγκρατιέται πάνω τους. Εἶναι καὶ τὸ βαθὺ σκοτά-

δι πού τόν ἐμποδίζει νά βλέπη πού πατούν οἱ γυμνές πατούσες του.

Ὅμως ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει... Λίγο ἀκόμα καί θά φτάσῃ πιά τόν ἐλεύθερο καθαρὸν ἀέρα.

Καί τώρα ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγαλύτερη δυσκολία. Γιατί ὅσο προχωρεῖ τόσο πιο θρεμμένα καί γλυστερά εἶναι τὰ χωματένια σκαλοπάτια.

Καί τὸ μοιραῖο δὲν ἀργεῖ νά γίνη!

Ξαφνικά τὸ χῶμα ἐνός ὁλόκληρου σκαλοπατιοῦ ξεφεύγει. Ὁ μελαπῶς γίγαντας βγάζει ἓνα τρομαγμένο ξεφωνητό. Καί κρατώντας στήν ἀγκαλιά του τὴν ἀναίσθητη ξανθεῖά κοπέλλα γκρεμίζεται στὸ φοβερό σκοτεινὸ βάραθρο!...

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΣ

Εἶχαμε ἀφήσει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας νά τράχη ἀνήσυχος γιὰ τὸ θεόρατο τέτιννο βουνό τοῦ Γκαούρ. Στὰ χέρια του κραταεῖ πλαγιασμένον τὸν φοβερό καί τρομερό Ποκοπίκο. Κι αὐτός, στήν ἀναπαυτική θέσιν πού ταξιδεύει, ἀποκοιμιέται βαθεῖα...

Ὅταν ξυπνάει νιώθει τὸ κεφάλι του βαρὺ καί ζαλισμένο. Τ' αὐτιά του νά βουίζουν. Σ' αὐτὰ νά ξυπνᾷ ἀπὸ δυνατό μεθύσι...

Καί νά: Ἐχουν φιάσει πιά στούς πρόποδες τοῦ περήφανου βουνοῦ.

— Τσκοψα δίπλα γερά, λέει κακόκεφος ὁ νᾶνος στὸν Ταρζάν.

— Σ' ὅλο τὸ δρόμο κοιμῶ σου καὶ ροχαλίζεις! Τί ἀνάγ-

κη εἶχες! μουρμουρίζει ὁ λευκὸς γίγαντας.

Τέλος, παρτάει κάτω τὸν Ποκοπίκο καί ἀρχίζει νά σκαρφαλῶν μονάχος σ' ἀπότομα βράχια.

— Περίμενε, τοῦ φωνάζει. Θ' ἀνέσω νά πάρω τὴν Ταταμπού καί θά κατέθουμε γρήγορα...

Ὁ νᾶνος, πού ξέρει πῶς φεύγοντας ἀφήσαν τὴ μελαψή Κόρη — μέτῃν προβιά τῆς γορίλλαινας — πάνω στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, μουρμουρίζει σιγά:

— Ἀνέβα, κοροϊδάκι!... Κι ἅμα τὴ βρῆς νά μοῦ... τελειογράφηση!

Μὰ ὁ Ταρζάν ξαναγυρίζει κοντά του πολὺ - πολὺ γρήγορα...

— Ἡ Ταταμπού δὲν εἶναι πάλιν στὴ σπηλιά, μουρμουρίζει.

— Μπά;! κάνει κατάπληκτος ὁ Ποκοπίκο. Ἀνέβηκες καί κατέβηκες τόσο γρήγορα;

— Ναι...

— Τότε νά κυταχτῆς σ' καθρέφτη: Μπορεῖ νά εἶσαι... πουλί καί νά μὴν τῶχης προσέξει!

Νά ὅμως πού ξαφνικά γρήγορο φτερουγίσμα ἀκούγεται πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Κι ὁ Πικ, τὸ τετραπέρατο κι ἀγαπημένο γεράκι τοῦ Γκαούρ προσγειώνεται στὸ κεφάλι τοῦ νᾶνου.

— Κρά, κρα - κρά, κράσα! τοῦ κάνει, σκύβοντας τὸ ράμφος πρὸς τὸ πρόσωπό του.

— Ἐν τάξει, κύριε Πικε, τοῦ λέει ὁ Ποκοπίκο. Μόνο πρόσθε μὴ μὲ κουτσουλῆς γιατί θά σὲ βάλω κάτω καί θά σέ... κουτσουλῶ κ' ἐγώ.

Στὸ σκοτάδι ἡ Ταταμποῦ δὲν διακρίνει καλά. Καὶ μὲ τὸ φοβερὸ ρόπαλο ποὺ κρατᾷ δίνει ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ Γκαούρ.

Καὶ σκαρώνει γρήγορα τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«**Βάζο ποτέ δὲν ἐπλάθῃ
στὴ λήθη μου παρόμοιο:**
**Ὁ Πιν, τὸ κεφάλει μὲν,
τόκανε... Ἀερεδεμιο!**»

Κ' ἐνῶ τὸ κοράκι ἐξακλουθεῖ νὰ κράξῃ παραξένα κ' ἐπιμύνα, ὁ νάνος γυρίζει σ.σ.ν. Ταρζάν καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Λόγω τοῦ ὅτι γνωρίζω ἀπαισίστως τὴν... κορακικὴν γλῶσσαν, καθότι τὴν παρλενοῦ, ἀπὸ μικρὸς, ἀντίληθμαι ὅτι...

— Γιατὶ κράζει ἔτσι τὸ κοράκι; τὸν διακόπτει ὁ Ταρζάν.

— Μοῦ λέει, τὸν πληροφορεῖ ὁ Ποκοπίκο, πῶς ὁ Γκαούρ βρίσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο καὶ ἂν γουστάρουμε μπορεῖ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ δρόμο ἀπὸ ὅπου νὰ τὸν

βροῦμε...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ρίχνει μιὰ ματιὰ ζήλειας στὸ τόσο ἔξυπνο καὶ χρησιμο αὐτὸ πουλί. Πόσο θὰ ἠθελε ὁ πολύτιμος φτερωτὸς Πικ νὰ ἦτανε δικὸς του!...

Ἦτοτε ἐνασιαγκώνει στὰ χέρια του τὸ νάνο, ἐνῶ τὸ κοράκι φτερουγίζει κρᾶζοντας ἀνισοχο μπροστά.

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκολουθεῖ τρέχοντας...

Τέλος φτάνουν στὴ γνωστὴ μας χαράδρα καὶ ὁ Πικ χαμηλώνει καὶ προσγειώνεται πλάι στὸ μεγάλο πυκνὸ θάμνο.

Ὁ λευκὸς γίγαντας παρατάει πάλι κάτω τὸν Ποκοπίκο καὶ οἱ δύο μαζί ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν. Ὅμως ἐκτός ἀπ' τὸ θάμνο τίποτε ἄλλο δὲν πέφτει στὴν ἀντίληψί τους.

Ο νάνος μурιμυριζει απο-
νοητευμένος:

— Μου φαίνεται πώς ο μά-
στρο Πίκ μάς τήν ξεκασε, κύρ
Μεγαλειότατε! Έδω πού μάς
κουβάλησε ούτε Γκαούρ βλέπω
ούτε Γκαούραϊνα! Τι λές; Νά
τόν σφάξω γιά νά... σοθαρέ-
ρη λιγάκι;

Ο Άρχοντας τής Ζούγκλας
άντιστενάξει:

— Τι νά γίνη... Πάμε νά φύ-
γουμε... Νοιώθω πολύ κου-
ρασμένος απ' τούς δρόμους...
Θύ γυρίσω στή σπηλιά μου νά
πιαγιάσω...

Και νά: Τήν ίδια στένιη,
μέσ' απ' τó θάμνο πού βρίσκε-
ται τó άνοιγμα τής κρυφής
σπηλιάς, άκούγεται τó τρομα-
χμένο ξεφύγγο τού Γκαούρ.
Όταν ξέφυγε τó νοτισμένο χω-
ματερίο σκαλοπάτι και γκρεμο-
τοακίωθηκε στο βράχιο μαζί
μέ τή λιπόθυμη Λωράν!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Ούτε στιγμή δέν αφήνει νά
πίη χαμένη ο Ταρζάν. Άμέ-
σως μέ τó άκουσμα τής φωνής
τού Γκαούρ, τρυπώνει σαν φί-
δι μέσα στο πυκνό βότο και
όρχιζει νά φάγη. Όσοπου βρί-
σκει γρήγορα τó άνοιγμα τής
κρυφής σπηλιάς και μπαίνει
μπουσουλώντας μέσα. Κεθώς
κάνει όμως νά κατέβη τά χω-
ματένια σκαλοπάτια, κατολυ-
θαίνει πώς είναι ποτισμένα απ'
τό νερό τής θροχής και γλυ-
σιρούν επικίνδυνα. Μά και τó
σκοτάδι μέσα στή σπηλιά είναι
τρομακτικό!

Έτσι αναγκάζεται νά ξανα-
δγή γρήγορα έξω στήν όχθη
τής χαράδρας..

Άμέσως κόβει απ' τα γύρω
δέντρα, μέ τó μαχαίρι του, πολ-
λά χορτόχοινα και τά δένει
τό ένο μέ τó άλλο. Τέλος ξανα-
γυρίζει κοντά στο θάμνο και
δένει γιρά μέ τή μία άκρη τού
ματισμένου χορτόχοινου τόν
Ποκοπικό.

— Θά σέ κατεβάσω κάτω νά
δής τί συμβαίνει, τού έξηγει.

Ο νάνος διαμαρτύρεται μέ
αγανάκτηση:

— Γιά στάσου, κύρ Μεγαλει-
ότατε, τού λέει. Γιά... κουβά-
μέ πέρασε και θά μέ κατεβά-
σης στο πηγάδι;

Παύς τόν άκούει όμως!...

Ο Άρχοντας τής Ζούγκλας
σηκώνοντας τόν άπ' τó σχοινί
ξαναγώνεται στο θάμνο, ξανα-
περνάει απ' τó άνοιγμα τής
σπηλιάς και φτάνει πάνω απ'
τή βαθειά σκοτεινή καταπα-
κτή...

Έκεί παρατάει τόν Ποκοπι-
κό αφήνοντας, λίγο - λίγο, τó
χορτόχοινο νά ξεφεύγη απ' τά
χερια του. Κι ο νάνος κατε-
βώνει κάτω κρεμασμένος σάν
... μασιέλλο!

Όσοπου κάποτε φτάνοντας
έκει πού τελειώνει τó έκατο-
στό σκαλοπάτι, σταματάει...

Ο Ταρζάν χωρίς ν' αφήση
τό χορτόχοινο απ' τά χείρα
του, στέκει έκει και περιμένει.

“Υστερ' από αρκετή ώρα τó
κρεμασμένο χορτόχοινο άρ-
χίζει νά τραβιέται και νά
τραντάζεται σάν κάποιος νά
σκαρφαλώνη επάνω. Κι' όταν
σέ λίγο παρουσιάζεται ο Πο-
κοπικό, τόν ρωτάει μέ άγω-
νία:

— Πέσ' μου λοιπόν: Τι γίνε-

ται κάτω;

— "Ασ' τα καί μὴν τὰ ρωτᾷς, μαρμπάμεγαλειότατε, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νῆανς. "Επισσα στὰ πράσα τὸν Γκαοῦρ μ' ἕνα κορίτσι!

Ὁ Ταρζάν ἀγριεύει:

— Θά σέ πνίξω, βλάκα! Πές μου τί γίνεται κάτω!

Ὁ Ποκοπίκο παίρνει ἄφορ σοβαρὸ καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Φαίνεται πῶς ὁ μελαφὸς Μαντράχαλος γιὰ νὰ βρῖσκεται κάτω, θά πῇ πῶς εἶχε κατέβῃ σ' αὐτὴ τὴν καταπακτὴ μὲ τὰ χωματένια ἀκαλοπάτια. Ἐκεῖ βρῆκε μιὰ ξανθεῖα κοπέλα. Τὴ γνώριζε ἀπὸ τότε ποὺ τὸν εἶχανε κλεισμένο στὸ κλουβὶ σάν παπαγάλου!... Τὴ σήκωσε τὸ λοιπὸν στὰ χερίά του κι ἀνέβαινε τὰ χωματένια ἀκαλοπάτια. Γλύστρησε ὁμως καὶ γκρεμοτοακίστηκεν κ' οἱ δυνὲς κατῶ... Τὸ ὁποῖον ἡ λεγάμενη σκοτώθηκε, κι ὁ Γκαοῦρ-εῖς εἶναι μιὰ χαρὰ καὶ δυὸ τρομάρες. «Κακὸ σκυλὶ φόβο δὲν ἔχει», ποὺ λέει κ' ἡ παροιμία!

«Τὸ λοιπὸν λύθηκα ἐγὼ καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ χορτόσχοινοῦ ἔβουσα τὸ φιλαράκο σου!... Τράβα τώρα ἐσὺ, νὰ τὸν ἀνέβῃ σὺς ἀπάνω!

.....
Μὲ ἀφάνταστο κόπο καὶ ἱδρώτα καταφέρει ὁ Ταρζάν νὰ βνόλη ἔπάνω τὸν γιγαντώσωιο Ἑλληνα.

Ὁ Γκαοῦρ βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Ὁλόκληρο τὸ μελαψὸ κορμὶ του εἶναι γεμάτο πληγές!

Ἀγκαλιάζει ἀμέσως τὸν Ἄνθρωπον τῆς Ζούγκλας καὶ τὸν φι-

λάει μ' εὐγνωμοσύνη:

— Ταρζάν, τοῦ λέει μὲ θοὺρ κωμένα μάτια. Μοῦ ἔσωσες κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴ ζωὴ μου! Σ' εὐχαριστῶ!

Κι ἀμέσως ἐξηγεῖ στοῖς φίλοι του ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ ποὺ μὲ λίγα λόγια τὰ εἶχε ἀναφέρει στὸν Ποκοπίκο ὅταν κατέβηκε κρεμασμένος κάτω.

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκούει μ' ἐνδιαφέρον. Κι ὅταν τελειώνει τοῦ λέει κι αὐτὸς τὰ δικά του:

— Ἀνέβηκα στὴ σπηλιά σου Γκαοῦρ, μὰ ἡ Ταταμποῦ δὲν βρίσκει! Ἐκεῖ. Ποῦ νάχη πάει ὁραγε!

— Ποῶς ξέρει, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ μελαφὸς γίγαντας. Πολλὰς φορὲς τίς νύχτες βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ περιπλανιέται στὰ θράγια τοῦ θουνού μας!

Ὁ Γκαοῦρ σπρώχνει μιὰ πέτρα καὶ κρύβει τὸ ἀνοιγμὰ τῆς ἰσχυρῆς σπηλιάς ποῦ βρίσκεται μέσα στὸ μεγάλο θάμνο. Ἐνῶς κακὸς ἄντρας καὶ δυὸ καλὰς νυναικές ἔχουν θοαστῇ κάτω βαθεῖα στὸ Νὰὸ τῶν Νεκρῶν Θεῶν! Ἡ πανώρια μαύρη Ἰθυσία Ἐλθάρ καὶ ἡ λευκὴ ξανθοῖα Ἀνιράν, μαζί μὲ τὸν ἀπαίσιο ἀδελφὸς τῆς.

Σὲ λίγο ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαοῦρ κι ὁ Ποκοπίκο παίρνουν ἀργὰ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Μὰ στὰ μισὰ τοῦ δρόμου γυροαῖζουν. Ὁ γιγαντώσωμος Ἑλληνας κι ὁ μικροσκοπικὸς νῆανς τρῶσθάνε γιὰ τὸ θρανώδικο θουνό τοις... Ὁ Ταρζάν γιὰ τὴ δική του μακρυνὴ σπηλιά.

ΒΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ὁ Ποκοπίκο καθὼς προχω-

ρεϊ μέ τά πόδια, πλάι στον Γκαούρ, διαμαρτύρεται:

— Τι σουρθε κ' εσένα νά κατατακισθής έκεί ὅτῃ σπηλιά καί νά μὴ μπορῶ τώρα νά κάνω λίγη ἱπποασία πὸς σθερέκο σου! Ζωὴ εἰν' αὐτὴ μωρὲ Μαντράχαλε;! Ὡσπου νά φτάσουμε στὸ βουνὸ θά ἔχω χαλάσει ἕνα ζευγάρι... σόλες! Ἀμέ! Ἀμέ!

Ἀμέσως ὁμως σοβαρεύει κ' ἐξηγεῖ στὸ γίγαντα ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει καὶ δὲν τὰ ἤξερε. Τοῦ περιγράφει πὸς μασκαριὴ τηκαν μέ τά τομάρια ἀπ' τοὺς γορίλλες! Πῶς πῆγαν στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν... Καὶ ὅλα ὅσα ἐμεῖς τὰ ἔχουμε δεῖ καὶ τὰ ξέρουμε...

Ὁ Γκαούρ τὸν ἀκούει καὶ συλλογιέται ψιθυριστά.

— Γι' αὐτὸ ὁ Ταρζάν δὲν βρῆκε στὴ σπηλιά μας τὴν Ταταμπού... Σίγουρα ὁμως τώρα θά ἔχη ξαναγυρίσει στὸ βουνὸ μας...

Ξαφνικά σ' αὐτιά τους φτάνει ἕνας παράξενος κι ἀνάλαφρος θόρυβος. Κάτι σὰν γυναικεῖα βήματα...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σταματᾷ καὶ προχωρεῖ κατὰ ἐκεῖ. Ὁ Ποκοπικό τὸν ἀκολουθεῖ σφίγγοντας ἀνήσυχος τὴ λαθὴ τῆς σκουριασμένης κι ὁδὸν τωτῆς χατζάρας του!

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται μπροστὰ στὴ Χουχού. Τὴ μελιστάλακτη κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία μέ τὸ κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι.

— Τώρα μάααλιστὰ! κάνει ὁ νᾶνος.

— Τί ζητᾷς ἐδῶ; τὴ ρωτᾷει ὁ Γκαούρ.

Τὸ «Μαῦρο τριαντάφυλλο

τῆς Ζούγκλας» φαίνεται ἀνήσυχος καὶ σαστισμένο. Ἀποκρίνεται ἱροπαθώντας νά τοῦ ἐξηγήσῃ:

— Καλὲ τί νά σοῦ πῶ, καλὲ ἀφέντη μου! Ὁ ἀφέντης μου καλὲ, εἶναι... δυὸ ἀφεντάδες! Ἴδιοι καλὲ ὁ ἕνας μέ τὸν ἄλλον! Μονάχα πού ὁ ἕνας ἀφέντης μου εἶναι καλὸς ἀφέντης, κι ὁ ἄλλος ἀφέντης μου: κακὸς ἀφέντης. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω τί θέλεις νά πῆς, μουρμουρίζει ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Ἐπεμβαίνει ὁμως ὁ Ποκοπικό:

— Νά σοῦ ἐξηγήσω ἐγώ, Γκαούρη μου, τοῦ λέει. Ἡ «Δε σποινίς» ἀπὸ δῶ θά ρούφηξε κάνα ποτηράκι παραπάνω καὶ τὰ γλέτει διπλά!

— Καλὲ τρομάρα νά σουρθῇ, μέ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Λοιπὸν; ξαναρωτᾷ ὁ Γκαούρ τὴ Χουχού.

Ἐκεῖνη συνεχίζει:

— Τὸ λοιπὸν, καλὲ ἀφέντη μου, σὰν ἔφυγε ὁ καλὸς ἀφέντης μου ἀπ' τὴ σπηλιά, ἦρθε ὁ κακὸς ἀφέντης μου κι ἄρπαξε μιὰ γορίλλαινα πού ἦτανε... Ταταμπού. Ὑστερὶς πῆγε καὶ τὴν ἔκρυψε σὲ μιὰ σπηλιά!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀναστατώνεται:

— Ποῦ; Ποῦ βρίσκεται αὐτὴ ἡ σπηλιά;

Ἡ πυγμαία χαμογελάει:

— Μονάχα ἐγὼ ξέρω τὸ μέρος αὐτό. Καθότι τὸν περικολούθησα καὶ τὸ εἶδα μέ τὰ μάτια τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἄλλὰ δὲν τὸ λέω, καλὲ!

Ὁ Γκαούρ ἀφρίζει ἀπ' τὸ κα

κό του!

— Μίλα!... Πέο' μου άμέ-
σως γιατί θά σέ πνίξω!

— Καλέ άμα μέ πνίξεις πώς
θά σου τό πύ; Χά, χά, χά!

— Μίλασα! τής βρόντοφωνά-
ζει γιά δεύτερη φορά ό μανια-
σμένος γίγαντας.

— Καλέ θά σου πύ πού βρι-
σκεται ή σπηλιά, τού κάνει ή
Χουχού. Μά τί θά μου δώσης,
καλέ;

— Ό,τι μου πής!. Τ. Θέ-
λεις;

— Τόν Ποκοπίκο, τού άπο-
κρίνεται άναστενάζοντας ρω-
μαντικά.

Ό Γκαούρ χουφτιάζει τό νά
να καί τής τόν δίνει:

— Τόν Ποκοπίκο; Πάρ'τονε!
Χάρισμα σου! Πάμε τώρα νά
μου δείξης τή σπηλιά...

Ή πυγμαία άρπάζει μέ λα-
χτάρα τού νάνο στήν άγκαλιά
της ενώ εκείνος τής εδχεται ό-
λόθερμα:

— Καλορρίζικος! Νά τού ζή
σω! Νά μέ χαίρεσαι!...

Υστερα γυρίζει στόν Γκα-
ούρ καί τόν μαλλώνει:

— Βρέ άνθρωπε τού Θεού; Έ-
τσι χύμα μ' έδωσες στήν κο-
πέλλα; Δέν μέ δίπλωνες σέ
καμιά έφημερίδα;

Ποίος τού δίνει σημασία δ-
μως...

Τρελλή από χαρά ή Χουχού
τόν σφίγγει στήν άγκαλιά της
καί ξεκινάει γιά τήν άγνωστη
καί μισητηριώδη σπηλιά. Ό γι-
γαντόςωμος Έλληνας τήν ά-
κολουθεί μέ άγωνία...

.....
Ή κοντόχοντρη πυγμαία φτά-
νει τέλος σέ κάποια απόστασι
από τό άνοιγμα μιθς σπηλιάς.

Εκεί έκρυσε τήν Τεταμ-
τοι, ό κακός άφένιης μου,
μυρμουρίζει δείχνοντας.

Καί προσθέτει γουρλώνον-
τας τά μάτια από κατάπληξι:

— Καλέ γλέπω όμως τό βρά-
χο τραβηγμένο! Νά: μέ αυτό
τό βράχο τήν είχε κλείσει γιά
νά μήν τού φύγη... Τώρα μπο-
ρεϊ νά μήν είναι μέσα. Μέ συγ-
χωρείτε κιδλας!

— Τότες θά μέ δώσης πίσω,
τής λέει ό Ποκοπίκο. Τίμια
πράγματα!

Ό Γκαούρ άρπάζει μέ τις
δυό χερούκλες του τήν πυγ-
μαία μέ τό νάνο καί τούς κρύ-
βει σ' έναν κοντινό θάμνο. Κι
αυτός προχωρεί κατά τή σπη-
λιά...

Ό Ποκοπίκο βρίσκει έτσι
τήν είκατιρία νά ξεφύγη άπ'
ήν άγκαλιά τής Χουχούς. Καί
τραβώντας τή σκουριασμένη
χατζάρα του τό βαζει στό πό-
δια ρωινάζοντας:

— Πίσω καί σ' έφαγα!...

Ή πυγμαία ξεπετιέται κι αυ-
τή μέσ' άπ' τό θάμνο κι άρχί-
ζει νά τόν κυνηγά.

— Στάσου, καλέ!... Καλε
στάσου, χρυσό μου, πού κακό
χρόνο νάχης, μέ συγχωρείτε
κιδλας!.

Σε λίγες στιγμές κ' οι δυό
έχουν χαθεί στό βάθος τού σκο-
τεινού όρίζοντα!

Ό Γκαούρ φτάνει γρήγορα
έξω άπ' τήν άνοιχτή σπηλιά.
Καί χύνεται άφοβα μέσα, ψά-
χνοντας έδω κ' εκεί στό βαθύ
σκοτάδι.

Καί νά: Ξαφνικά τά χέρια
του άγγίζουν πάνω σ' ένα άν-

ερώπινο κορμί... Κάνει νά φωνάξη: — Ταταμπού έου είσαι!.. Μά δέν προφταίνει.

Γαυτόχρονα σχεδόν ένα τρομερό χτυπημα μέ ρόπαλο δέχεται στο κεφάλι.

— "Ωωωωχχχ! κάνει. Και σωριάζεται κάτω βαρύς.

ΕΝΑΣ ΔΡΑΚΟΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Καιρός είναι τώρα νά ξαναγυρίσουμε στον άπαισιο κακούργο Ναζράτ, τόν ίδιυμο άδελφό του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Τον είχαμε δει — όπως θυμόσαστε — νά κρύβη άναίσθητη την ύπεροχη Έλληνίδα Ταταμπού σέ μία σπηλιά. "Υστερα νά κλείνη τ' άνοιγμάτης μ' ένα μεγάλο βράχιο. Και τέλος νά φεύγη τρέχοντας....

Η πανώρια μελαψή Κόρη μένει γιά πολλές ώρες άναίσθητη και φυλακισμένη εκεί. Τό ναρκωτικό την έχει βυθίσει σέ βαρύ λήθαργο...

Συιέρχεται όμως κάποτε κι άνοίγει τά μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της... Στην άρχή δέν κατάλαβαίνει πού βρίσκεται. Σιγά - σιγά όμως συνηθίζει στο σκοτάδι. Καί ξεχωρίζει άκαθόριστα πώς βρίσκεται σέ μία σπηλιά πού τό άνοιγμάτης κλείνει ένας μεγάλος βράχος!

Πετιέται άμέσως όρθή και προσπαθεί νά τόν σποώξη γιά νά λευθερωθή. Μά ούτε νά τόν κουνήση καν καταφέρνει!

Τέλος φουσκώνει τά πλατειά στήθεια της μέ άέρα κι άρχίζει νά φωνάξη όσο πιδ δυνατά μπορεί:

Βοήθειαιαιαι! Βοήθειαιαιαι!...

Καί συνεχίζει γιά πολλή ώρα τ' άπεγνωσμένα ξεφωνητά της. "Όπου ο λαιμός της εραχνιάζει και σταματάει άπογοητευμένη.

Ξαφνικά όμως βαρεία βήματα άκούει νά πλησιάζουν στή σπηλιά πού βρίσκεται φυλακισμένη. Βαρεία σάν βήματα δράκων, ή τρομερού γίγαντα.

Και νά: Ο μεγάλος βαρύς βράχος άρχίζει νά κουνιέται. Και σιγά - σιγά νά τραβιέται πλάι. Σέ λίγες στιγμές τό άνοιγμα της σπηλιάς λευθερώνεται! Σάν τρελλή άπ' τή χαρά της ή Ταταμπού πετιέται έξω έτοιμη νά εύχαριστήση τόν άνθρωπο πού την έσωσε. Μά ό σωτήρας της είναι ένας γιγαντόσωμος έλέφαντας!

Τό έξυπνο ζωο άκουσε τις φωνές της γυναίκας και μέ τή δυνατή προδοσίδα του τράβηξε τό βράχο.

Η πανώρια Έλληνίδα χαιδεύει τό καλό θηρίο μέ δάκρυα εύγνωμοσύνης σ'τά μάτια. Ένώ έκείνο άπομακρύνεται άργα κι άτάραχο πιγαίνοντας νά συνηλση τή βοσκή του!...

Η Ταταμπού κάνει άμέσως κι αότη νά φύγη. Μά γρήγορα αλλάζει γνώμη. Καί ψιθυρίζει συλλογισμένη:

— "Ο κακούργος Ναζράτ μ' έκλεισε μέσα σ' αυτή τή σπηλιά. "Αρα σίγουρα θά ξαναγυρίση νά μέ πάρη και νά μέ κάνη σκλάβο του...

Γταυτόχρονα φέρνει τό χέρι στή θήκη της ζώνης της. Μά τό μαχαίρι δέν βρσκει' εκεί. Κάπου θά της έξφυγε.

Ψάχνοντας αμέσως, γύρω, βρίσκει ένα γερό χοντρό κλαδί σαν ρόπαλο. Τό σηκώνει από κάτω με λαχτάρα, ξαναμπαίνει θιαστική στη σπηλιά και κρύβεται στο βάθος της μουρμουρίζοντας με κακία:

— "Ηρθε επί τέλους ή εύλογημένη ώρα πού θά έκδικηθώ τούς άδικοσκοιτωμένους γονιούς μου. Μόλις θά τόν άκούσω νά μπαίνει θά τόν χτυπήσω με τό ρόπαλο στο κεφάλι. Θά τόν σκοτώσω σάν σκυλί!

Και νά: Δέν περνάει πολλή ώρα όταν άκούη ξαφνικά ανθρώπινο ποδοβολητό νά πλησιάζη στη σπηλιά.

— "Ο δολοφόνος! Ο Ναζράτι είναι! συλλογιέται και σηκώνει τό ρόπαλο σφίγγοντάς το

με λύσσα και μανία!

Τό ποδοβολητό φτάνει τώρα μπροστά στο δινοίγμα της σπηλιάς. Κι ό άπαίσιος κακούργος μπαίνει μέσα κι όρχιζει νά ψάχνη με τά χέρια του τό σκότηδι.

Η Ταταμπού φυσικά δέν τόν βλέπει. Και καταλαβαίνει πώς θά ήταν άνοησία νά χτυπήση στά κουτουρού. "Αν δέν τόν πετύχη με την πρώτη θά είναι χαμένη. Τόν περιμένει λοιπόν νά πλησιάση. Νά σκουνητουφλήση πάνω της.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ξαφνικά νοιώθει πάνω στο κορμί της τά βρώμερά χέρια

“Ο Ποκοπέκο τούς άζει:
Ναι. Μά στο δρόμο μεθ' είνε πώς τόν κεύροζα στον ώμο
και με πήρε σιήν άγκαλιά του. Έτσι άπεκειμήθηκα!

‘Ο Γκαούρ νοιώθει τώρα τὸ
μαλὸ του νὰ θολῶνῃ. Πετιέται
ὀρθὸς καὶ σὰν μανιασμένο λιον-
τάρι χύεται πρὸς τὸν Ἀρχον-
τα τῆς Ζούγκλας πού πλησιάζει:

— Ταρζάν, τοῦ φωνάζει, σὺ
ματώντας μπροστὰ του. Ἐσὺ
εἶσαι ὁ κακοῦργος! Ἐσὺ!...

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
τὸν ἀντιμετωπίζει ἀτάραχος:

— Τί συμβαίνει, ἀδελφέ-
μου; ρωτᾷ ἡσυχᾶ. Τί ἐπαθες;
Μήπως κάνεις λάθος; Ἐγὼ εἶ-
μαι ὁ Ταρζάν, καλὲ μου φίλε.
Σίγουρα θὰ μὲ πέρασες γιὰ
τὸ Ναζράτ!

— Πέσ’ μου, τί ζητᾷς ἐδῶ;
τὸν ρωτᾷ ἀγρία ὁ μελαψὸς γί-
γαντας.

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
παραξενεύεται:

— Μὰ γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι,
Γκαούρ; Ἐγὼ ἦρθα ἐδῶ γιὰ
νὰ σώσω τὴν Ταταμπού ἀπ’ τὰ
χέρια τοῦ κακοῦ ἀδελφοῦ
μου... Σοῦ ἔκανα μήπως κα-
νένα κακὸ καὶ μὲ μισεῖς;

Στὸ μεταξύ ἡ πανώρια με-
λαψὴ Κόρη πού τοὺς βλέπει
νὰ κουθεντιάζουν παρᾶξενά,
ιλησιάζει ἀργά.

— Μπᾶ! Ἐδῶ εἶσαι Ταταμ-
πού; Ἰ κάνει κατόπληκτος ὁ
Ταρζάν. Πέσ’ μου λοιπόν: Εἴ-
ναι ἀλήθεια πῶς ὁ Ναζράτ σὲ
εἶχε κλείσει σ’ αὐτὴν ἐδῶ τῇ
σπηλιά;

— Κ’ ἐσὺ, πῶς τὸ ξέρεις αὐ-
τό;

‘Ο λευκὸς γίγαντας ἀποκρι-
νεται ἡρεμα:

— Ἡ Χουχού γύρισε πρὶν λί-
γα στὴ σπηλιά μου. Αὐτὴ μοῦ
τά εἶπε. ὅλα... Εἶχε παρακολου-
θῇσι σὺ σκοτάδι τὸν κακοῦρ

γο ἀδελφὸ μου... Εἶχε δεῖ πῶς
ἐκρυσπε τὴν Ταταμπού ἐδῶ.
Γι’ αὐτὸ κ’ ἐγὼ ἦρθα νὰ τὴ σώ-
σω...

ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἀνα-
πνέει μὲ ἀνακούφισι. Ἦσυχάζει.

— Ἀδελφέ μου Ταρζάν, τοῦ
λέει. Συγχώρησέ με γιὰ τὸν τοῦ-
πο πού σοῦ φέρθηκα. Ἀδικά
κι αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ ὑποψία-
στηκα.

‘Ο Ταρζάν χαμογελάει μὲ
πίκρα:

— Δὲν πειράζει... Φαίνεται
πῶς ἔχεις πάψει τὰ νὰ μοῦ ἐ-
χης ἐμπιστοσύνη.

Ἀμέσως, γυρίζοντας στὴν
Ταταμπού, συνεχίζει:

— Ἐγὼ, ὅπως θυμάσαι, τῆς
λέει βρισκόμουν μαζί μὲ τὴ
Χουχού στὰ κλαδιά τοῦ θεόρα-
του δέντρου πού βρίσκεται ἀν-
τίκρυ στὴ σπηλιά μου... Ὅταν
ἄρχισε νὰ κοπάξῃ ἡ νεροπον-
τὴ εἶδα νὰ πέφτῃ κάτω ἕνα
γοριλλάκι πού ἦταν ὁ Ποκοπί-
κο. Ἀπ’ αὐτὸν ἔμαθα πῶς ὁ
Γκαούρ ἔλλαπε τρεῖς μέρες
ἀπ’ τὴ σπηλιά σας. Τὸν πῆρα
λοιπόν ἀμέσως καὶ τραθῆξα-
με κατὰ ἐκεῖ.

» Ὑστερα, πάλι μαζί μὲ τὸν
ἴανο, πήγαμε στὴ χαράδρα
πού κατάφερα νὰ σώσω τὸν
Γκαούρ. Τέλος γυρίσαμε μαζί
καὶ δὲν χωρίσαμε παρὰ ὅταν
ὁ καθένας μας πῆρε τὸ δρόμο
γιὰ τὴ σπηλιά του.

» Ἐτοί δὲν ἔμεινα μόνος μου
οὔτε μιὰ στιγμή... Ἄν λοιπόν
ἐγὼ ἤμουν ὁ Ναζράτ πῶς θὰ

μπορούσα νά γυρίσω στή σπηλιά μου γιά νά σέ ξαναρπάξω; Δέν θά μ' ἔβλεπε ὁ Ποκοπικό πού θριασκόταν συνεχῶς μαζί μου.

— "Ἐχεις δίκιο Ταρζάν, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ πανώρια 'Ελληνίδα. Ἐγώ πού βριασκόμουν πάνω στά κλαδιά τοῦ δέντρου, εἶδα μέ τὰ μάτια μου τόν Ναζράτ τόν ἀδελφό σου. Ἦρθε ἐκεῖ κουτσαίνοντας.

...
 "Ὁ Ταρζάν ξαναφεύγει σέ λίγο γιά τή σπηλιά του. Ὁ Γκασούρ κ' ἡ Ταταμπού γιά τή δική τους....

— Τί τὰ θέλεις, Ταταμπού! λέει ὁ μελαψός γίγαντας στή συντρόφισσά του. Αὕτη ἡ καταραμένη ὑπόψια δέν μπορεί νά ξεκολλήσῃ ἀπ' τὸ μυαλό μου! Νομίζω πῶς ὁ Ταρζάν τὰ κάνει όλα! Καί πῶς δέν ἔχει κανένα δίδυμο ἀδελφό!...

— "Ὅχι, τοῦ λέει μὲ βεβαιότητα ἡ πανώρια Κόρη. Ποτέ δέν εἶναι δυνατόν! Ποτέ! Τώρα πού θά φτάσουμε στή σπηλιά μας θ' ἀλλάξῃ γνώμη...

Καί φτάνουν γρήγορα ἐκεῖ. Ὁ νῆνος βρίσκεται στή σπηλιά πρὶο μπροστά ἀπ' αὐτούς.

— Πέσ' μου, Ποκοπικό, τὸν ρωτᾷ ἡ Ταταμπού: Ἀπὸ τῆ στιγμῆ πού ἔπεσες ἀπ' τὸ δέντρο καί σέ πήρε ὁ Ταρζάν, χωρίσατε καθόλου;

— "Ὅχι, ἀποκρίνεται ὁ νῆμος. Στά χέρια του μέ πήρε κ' ἤρθαν ἐδῶ στή σπηλιά... Στά χέρια του μέ πήρε καί πῆγαν στή χαράδρα...

Τὰ βλέπεις λοιπὸν Γκασούρ;

οὔρ; τοῦ λέει ἡ Ταταμπού. "Αδικα ὑποψιάζεσαι τὸ φίλο σου! Ὅτε γιά μιὰ στιγμή δέν χωρίσε ὁ Ταρζάν ἀπ' τὸν Ποκοπικό. Πῶς ἦταν τότε δυνατόν νά ξαναγύριση καί ν' ἀρπάξῃ κ' ἐμένα ἀπ' τὸ δέντρο;

Ὁ Γκασούρ δέν ἀποκρίνεται. Συμφωνεῖ μέ τὴ γνώμη τῆς μελαψῆς συντρόφισσάς του. Μὲ ὁ νῆμος ἔχει ἀντιρρήσεις:

— Κι ὅμως, τὸ λοιπὸν, μοῦρ μουρίζει συλλογισμένως.

— Τί, Ποκοπικό;

— "Ὁ «Μεγαλειότατος» ξαναγύρισε καί σέ πήρε ἀπ' τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου!...

— Πῶς; Ἀφοῦ θριασκόταν μαζί σου. Δέν εἶπες πῶς δέν χωρίσατε καθόλου;

— Καί βέβαια καί βεβαίως! τὰ κυρὰ Λουκούμ μου! Μά καθ' ὁδὸς μοῦ εἶπε πῶς τὸν κούραζα ἐπ' ὧμου καί μέ πήρε εἰς τὰς τρυφερὰς ἀγκάλας του! Τὸ ὅποιον ἐγὼ τόκοφα διπλα καί ψοφολόγησα μακαρίως!...

Τὸ λοιπὸν θυμᾶμαι ἀκόμα πῶς ὅταν ξεκινήσαμε ἀπ' τή σπηλιά, κάτι ξαναθυμήθηκε καί ξαναγύρισε πίσω.... Μπορεῖ νά γύρισε γιά νά πάρῃ τὸ τῆλινο βαζάκι μέ τὸ ναρκωτικό... Καί ὅταν ἀποκοιμήθηκα νά μέ νάρκωσε. "Υστερὶς νά μέ παράτησε κάτω, νά ξαναγύρισε νά σέ ἀρπᾷ, νά σέ νάρκωσε κ' ἐμένα καί νά πῆγε νά σ' ἐκρῦψε ἐκεῖ στή σπηλιά... Τέλος νά ξαναγύρισε πάλι κοντὸ μου νά μέ ξαναπῆρε στὰ χέρια καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του... Ἔτσι, σάν ξύπνησα τοῦ λόγου μου, πού νά φανταστῶ τί εἶχε γίνει!

Ἡ Ταταμπού γελᾷ καλὸ-
καρδᾶ:

— Χά, χά, χά!... Μὰ γίνου-
ται τέτοια πράγματα:

Ὁ Γκαούρ κουνάει τὸ κεφά-
λι συλλογισμένος:

— Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸ τὸν

κόσμο! μουρμουρίζει.

Κι ὁ Ποκοπίκο συμφωνεῖ:

— Σωστά, σωστότητα! Ἐ-
ξὸν ἀπ' τοῦ σπανοῦ τὰ γένετα.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Θὰ σκάση ἡ ἀτομικὴ βόμβα τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ».

Μιὰ περιπέτεια Ζούγκλας ποὺ θ' ἀφήσῃ ἐποχὴ :

Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

Γραμμένη ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β ΡΟΥΤΣΟ

- Φοβερὲς καὶ τρομερὲς συγκρούσεις τῶν ἡ-
ρώων μας μὲ μαύρους ἀνθρωποφάγους.
- Ἡ πανώρια Ταταμπού πεθαίνει καὶ θάβεται.
- Ὁ Ποκοπίκο θριαμβεύει.
- Ὁ ἀρχικανν.βαλὸς μὲ τὰ τρία μαχαίρια.
- Ἡ «νεκρὴ» Ταταμπού ἐξαφανίζεται.
- Ἡ δρᾶσις τοῦ μυστηριώδους Ναζράτ.

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ
τὴν περιπέτεια :

Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ," Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν

ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

σὲ καλαίσθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.

Ἐπίσης στὰ Γραφεῖα μας θὰ πωλῆται ὁ Πρῶτος
τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» μὲ δρχ. 20.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β' Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 16

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέυς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΓΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694